

DEZE VOORPAGINA WERD GESTOLEN DOOR BLANDINO'S

scharmpere

Het onafhankelijke studentenblad van de Universiteit Gent

Jaargang 43 // #584 / 23 oktober 2017 // tweewekelijks tijdens het academiejahr

BOEKENDIEVEN TEISTEREN UGENT

COLOFON

Oplage

4000 exemplaren op gerecycleerd papier, gratis verspreid in alle faculteiten, resto's en homes van de UGent. Verschijnt tweewekelijks tijdens het academiejaar.

VU

Arthur Joos
Hoveniersberg 24, 9000 Gent

Druk

Geers Offset
Eekhoutdriestraat 67, 9041 Gent

Hoofdredacteur

Arthur Joos

Chef Eindredactie

Joline Vermeulen

Coördinator

Pieterjan Schepens

Chef Cultuur

Tom Antonissen

Chef Reclame & PR

Selin Bakistanli

Chef Wetenschap

Emilie Devreese

Chef Lay-out

Timme Craeye

Chef IT

Maxim Lippeveld

Redacteurs

Pieterjan 'Leopold II' Schepens, Selin 'Fabiola' Bakistanli, Laura 'Paola' Massa, Laetitia 'Charlotte' Mouton, Arthur 'Leopold I' Joos, Shauni 'Clementina' De Gussem, Joline 'Delphine' Vermeulen, Lois 'Astrid' Savat, Wout 'Lorenz' Vierbergen, Elena 'Lilian' De Bacquer, Tom 'Filip I' Antonissen, Timme 'Laurent' Craeye, Maxim 'Boudewijn I' Lippeveld, Daan 'Amadeo' Van Cauwenberge, Kasper 'Emanuel' Van Parys, Emilie 'Eléonore' Devreese

Medewerkers

Claudia 'Joséphine Charlotte' Santeddu, Mon 'Gabriel' Dewulf, Luna 'Marie Esméralda' Nys, Sander 'Aymeric' Van Damme, Arthur 'Louis Philippe' Jacobs

Illustraties

Paulien 'Marie Christine' van der Wel, Emilie Devreese

Foto's

Tom Antonissen, Arthur Joos, Luna Nys

Eindredactie

Timme Craeye, Joline Vermeulen, Arthur Joos, Tom Antonissen, Nicolas 'Nicolas' Van Laere, Pieterjan Schepens, Claudia Santeddu, Elena De Bacquer, Olivier 'Joachim' Vander Bauwede, Wout Vierbergen, kasper Van Parys

Cover

Arthur Joos

RELATIONAL OVERSTRETCH

DOOR ARTHUR JOOS

“*Ti mor 'n pinte wi*”, joelt het puistige ventje zijn teerbeminderde-voor-één-nacht met krassende stem toe, terwijl hij op de vensterbank van de Twitch steunt. De jongedame veegt met haar sjaal het bier van haar monclervestje. Zwijgend marcheert ze richting Sint-Pietersplein. Een half afgebroken hak rateelt over de kasseien. “*Wuk ist? 't I lik nohma negene?*” De jongeman kijkt beteuterd naar zijn leeg bekertje, en keilt het vervolgens op de berg die zich de afgelopen nacht op het trottoir heeft gevormd. Hij sloft terug richting Overpoort. Ik leg mijn ketting terug op de tandwielen en fiets verder de Kalandeberg af, richting de bakker. Ik ben licht geamuseerd, maar voel me vooral enorm gedateerd. Misschien loop ik al te lang aan de unief rond.

In onze eerste editie van dit academiejaar kon je al lezen dat het aandeel nieuwe studenten dit academiejaar opnieuw met ruim vijf procent gegroeid is. Ook het aantal studenten dat zich eenzaam voelt, zwelt elk jaar aan. Zelfs in tijden van sociale media en *overshare*. “*Ikke? Leenzoam? Mobanink, ik en bère veel*

vrinden”, hoor ik de West-Vlaamse tiener een week later in mijn hoofd lallen. Eenzaamheid bij studenten valt natuurlijk niet zo eenduidig te definiëren als eenzaamheid bij ouderen, een problematiek die Brugs burgemeester **Landuyt** deze zomer aankaatte. Eenzaamheid bij studenten is van een andere aard: zij zijn de precaireren van het omringde alleen zijn.

Honderden vrienden op Facebook en duizenden volgers op Instagram, maar wie vertrouw je nog je problemen of je mening toe in een tijdperk van screenshots? Niet alleen de *fear of missing out* verlamt menig student in zijn of haar keuzevrijheid, ook met de karrevracht aan verwachtingen weet men vaak geen blijf. Als student wordt je geacht nachten door te trekken, om dan de rest van de dag uit te kateren. Als de invloed van alcohol uitgewerkt is, blijft echter nog een ander soort kater over: die van de *relational overstretch*. Of hoe het voelt om continu omringd te zijn door honderden, maar slechts voor weinigen écht van je scherm op te kijken.

“
Ti mor ‘n pinte wi

IN DEZE EDITIE

Onderwijs

- 4 Kort en Just UGent Things
- 5 On the Origin of: De Peperbus
- 6 Stelen Blandino's massaal boeken?
- 8 Achterklap
- 9 Le Monde Stuveresque
- 10 Afscheidsinterview Herman De Wandel
- 14 Internationaal
- 16 Column
- 18 Wervingscampagnes
- 19 Koifje
- 20 Proffen op zondag: Tom Coenye

Wetenschap

- Wetenschapskort 22
- WUK?: wereldtentoonstellingen 23
- Schamperlab: Droedelwoede 24
- Frankenstein: kunstenaar of bankier? 26

Cultuur

- 30 Cultuuragenda
- 31 Eindhalte: Rabot
- 34 De Wanderlust van Alicja Gescinska
- 36 Gez(w)icht
- 37 Recensies

Satire

- De Liegende Reporter 38
- Strip 39

In mijn rafelende jeanszakken probeer ik de zachtheid van mijn lege handen te beschermen. Ik hoef geen moeite te doen om mijn gezicht in zijn natuurlijke plooi te houden. Ik ben heer en meester over mijn lichaam. De ogen van een jonge vrouw onderzoeken me vriendelijk wanneer haar weg naar vermaak mijn gebruikelijke pad kruist. Ze glimlacht alsof we iets met elkaar gemeen hebben, alsof zij en ik eenzelfde prettige avond tegemoet gaan. Ik loop gehaast verder, vertraag mijn pas zodra de vale gloed van de neonverlichting over mijn gelaat schijnt. Elke stap brengt me iets dichterbij het nachtelijke gedaante waartoe ik ben veroordeeld. Ik ben op zoek naar een uitweg die onvindbaar blijkt: twee treden naar omhoog vormen de enige richting. Ik duw de deur van de nachtwinkel open en haal mijn handen uit mijn zakken. Ik tel mijn laatste munten, terwijl ik op mijn beurt wacht. Ik speel op veilig. Tien diepblozende stuks, wikkel errond, volgende in de rij. Mijn gevulde handen verkleumen al terwijl ik me terug naar buiten begeef. Als een voorbode doet de kille wind mijn lippen in een grimas vertrekken. Slaafs slenter ik naar **Halloween (31/10, Dentalia)**, voor een man als ik geen

andere markt dan het **Oktoberfest (24/10, VTK)**, de **Openingsfuif Geneeskunde (25/10, VGK)** of **Filologica's Oudezakkencantus (27/10, Filologica)** vorige week. In de valse hoop er warm verwelkomd te worden, vervreemd ik noodgedwongen van mezelf. Ik versterk mijn grip en zet een afdwingend narrenmasker op, ik veins een onwetende nonchalance. Ik wil hen laten kijken, ruiken, kopen. Ik val op. In elke groep die ik benader, val ik op, maar mijn aanwezigheid wordt ontkend. Blikken staren door me heen, hoewel schuddende hoofden verraden dat ze me kunnen zien, en hun levendige geklets opvallend voor minachtend gemompel wijkt. Een stevige hand grijpt me bij de schouder. Ik moet maken dat ik hier weg kom, en snel. Ik ben al weg. Het nachtdonker verbergt mijn gezicht zonder uitzicht. Ik moet moeite doen om het in zijn natuurlijke plooi te houden. Ik wil mijn handen in mijn jeanszakken verbergen, maar ze zijn vol en de rozendoorns prikken zich vast in hun zachtheid. Ze zijn heer en meester over mijn lichaam.

Just ~UGent~ things: Minerva

DOOR SELIN BAKISTANLI

Er schort heel wat aan het online leerplatform Minerva. De site is aan vervanging toe, en daarmee doelen we niet op de blauwe make-over van vorig academiejaar. De UGent is momenteel bezig aan een nieuw platform met mogelijk ook een nieuwe naam. Helaas. De naam Minerva, een verwijzing naar de Romeinse godin van de wijsheid, past perfect in het rijtje van mythologische namen waar de UGent zo van houdt. Toch was het niet altijd al de bedoeling dat Minerva zo zou heten. Oorspronkelijk zou de site Claroline heten, een gatlelijke afkorting voor 'classroom online'. Het platform was aanvankelijk een samenwerking tussen de UGent en de Université Catholique de Louvain. Na onenigheden registreerde de UCL de naam nog voordat wij de kans daartoe kregen, en zo was de UGent genooddaakt om een nieuwe naam te vinden. Moraal van het verhaal: vertrouw nooit een Waal. Dat rijmt, dus het is juist.

ON THE ORIGIN OF

De Peperbus

DOOR ELENA DE BACQUER, NICOLAS DE BACQUER

(Nog) niet het meest *spicy* restaurant van Gent, wel een landschapsrelict dat de studenten van Home Heymans en eenieder die zijn voetstappen vanuit de Overpoort oostwaarts richt, zullen herkennen: de Peperbus, de oudste wachttoren van Gent.

WAIT FOR IT

Wie dacht dat de Overpoort haar naam had ontleend aan haar dienst als toegangspoort tot zijn studentikoze dromen, had het behoorlijk mis. De vroegere Gentse omwallingen en poortgebouwen zijn intussen verdwenen, maar dat belet hen er niet van om verder te leven in de toponiemen 'Kortrijksepoortstraat' en 'Overpoortstraat'. Deze twee plaatsen liggen op een halve kilometer van elkaar en werden ooit gescheiden door een verdedigingsmuur die de Leie met de Schelde verbond. Vanaf de 12e-13e eeuw werd het stadscentrum al omsloten door een muur, maar door een sterke expansie van de stad kwam er ook een tweede omwalling waarvan eerder genoemde poorten deel uitmaakten. Een visuele representatie is niet moeilijk als men bedenkt dat de verdedigingsmuur ongeveer gelijkliep met de huidige stadsring.

WAIT FOR IT...

Fast forward naar de charmante 16e eeuw, toen onze contreien gebukt gingen onder regelmatige porties dood en verderf tijdens de godsdienstoorlogen. De tachtig jaar durende schermutseling tussen katholieken en protestanten had een geleidelijke versterkingsdrang in de steden van de Nederlanden tot gevolg. Het calvinistisch bewind van het protestantse hof dat Gent toen was, voegde verschillende bolwerken en bastions toe aan haar verdediging. De strategische verdedigingsgordel in het zuiden tussen de twee poorten werd nog eens extra versterkt. De held van het verhaal komt hier dan toch eindelijk aan bod: aan het eindpunt van de Schelde, bij Ter Plaeten, richtte men twee uitkijktorentjes in zandsteen op, waaronder de Peperbus. Zijn tweelingbroer (het Zoutvat?) verdween helaas, net als elk ander overblijfsel van de vroegere stadsmuur.

LAST ONE STANDING

De geleidelijke aftakeling begon in de Oostenrijkse tijd, toen de verdediging van de stad met bastions werd opgegeven en de functie van de toren verdween. Met de aansluitende muur deed die enkel nog dienst als grens van het stedelijke tolgebied. Uiteindelijk werd het torentje beschermd als monument in 1987. Toch flakkerde het oorlogsvuur uit pure nostalgie nog eens op toen in 2009 onenigheid ontstond tussen de Stad Gent en het Vlaams Gewest over de verantwoordelijkheid voor de toren en de bijhorende restauratiekosten.

Stelen Blandino's massaal boeken?

BIBLIOTHEEK LETTEREN EN WIJSBEGEERTE WACHT OP RUIM 3.500 LAATTIJDIGE BOEKEN

DOOR ARTHUR JOOS, ARTHUR JACOBS

CARTOON DOOR PAULIEN VAN DER WEL

Ondanks aanmaningen en juridische dreigementen, slagen sommige studenten er niet in om hun boeken tijdig binnen te brengen. Toch is een boetesysteem volgens de bibliothecaris van de faculteitsbibliotheek niet in alle gevallen het ei van Columbus.

Elk jaar worden uit de bibliotheek van de Faculteit Letteren en Wijsbegeerte ruim 40.000 boeken ontleend. “Op dit moment zijn er 13.102 boeken uitgeleend”, vertelt bibliothecaris **Paul Buschmann**. Buschmann is duidelijk goed voorbereid wanneer we zijn kantoor in de Rozier betreden. “Daarvan zijn er al 3.636 te laat terug”, vervolgt hij.

ONTLEEND TOT 2008

Verschillende studenten getuigen dat de uiterlijke datum waarop bepaalde boeken hadden moeten worden teruggebracht, al bijna tien jaar verstreken is. “Fantastisch, hé?”, grapt Buschmann. Volgens de bibliothecaris zijn de meeste van die gevallen eenvoudig te verklaren: “Het is zo dat we tot een aantal jaar terug 50 collecties hadden op 222 verschillende

“

Fantastisch, hé?

locaties. Slechts de helft van de 670.000 boeken was toen opgenomen in de catalogus. Dat betekent dat er wel het een en het ander kon foutlopen.”

Wie zijn of haar boeken niet op tijd terugbrengt, krijgt eerst via e-mail

en vervolgens via de post enkele aanmaningen. “Daarna dreigen we met juridische stappen”, verduidelijkt Buschmann. Dat is afgelopen academiejaar ook één keer effectief gebeurd. “Maar

dat is alleen de moeite als het over een kostbaar boek gaat, of over een groot aantal boeken”, legt hij uit. De student die vorig jaar een dagvaarding ontving, kwam er met de schrik van af: “Die

persoon heeft de boeken de dag voordat de zaak voor de rechtbank kwam aan de balie van de bibliotheek afgegeven”, aldus Buschmann.

“WE ZIJN NIET ALLEEN”

“We zijn trouwens niet alleen”, vervolgt de bibliothecaris. Hij schuift ons een artikel van *The Guardian* toe. “25 million books are missing from UK libraries – but who's counting?”, kopte de Britse krant begin dit jaar. Volgens Buschmann is het probleem eigen aan het bibliotheekvak. “Je kan natuurlijk bij iedereen die zijn boeken weigert terug te brengen, dreigen met een juridische actie. Er is een probleem, maar dat is in elke bibliotheek zo. Het

loopt hier niet meer de spuigaten uit dan elders”, meent hij. Wanneer we naar de problematiek peilen aan de balie van de bibliotheek, spreekt de reactie boekdelen. “We komen er niet goed uit zeker?”, vraagt de baliemedewerker. “Dat was in mijn tijd ook zo”, knikt de medewerker instemmend.

“In juni 2018 loopt een hervormingsproces af. Hopelijk hebben we tegen dan alle boeken geregistreerd. Daarna kunnen we denken aan een betere manier om alles op te volgen. Op dit ogenblik hebben we – zeker met alle verbouwingswerken – echt andere prioriteiten”, besluit Buschmann nog.

GEEN BOETESYSTEEM

“Als je als student merkt dat een boek dat je nodig hebt nog steeds niet terug is, aarzel dan niet om dat te zeggen aan de collega’s aan de balie. Soms staat het boek toch gewoon in het rek, maar is de registratie misgelopen”, verzekert Buschmann. Een van zijn medewerkers vult aan: “Als er iemand aan de balie komt die een boek nodig heeft dat al lang uitgeleend is, gaan we als bibliotheek de persoon die het boek in zijn of haar bezit heeft contacteren. Dan hebben we heel vaak een verontruste mama of papa aan de lijn. Het boek komt dan wel snel op miraculeuze wijze terug.”

Aan de Faculteit Rechtsgeleerdheid is het systeem anders: daar kan je boeken enkel op vrijdagavond ontleen, en moet je de ontleende werken de daaropvolgende maandag al terugbrengen. Per dag dat een boek te laat is, betaal je een boete van tien eurocent. Of dit systeem geen mogelijke oplossing is voor het probleem?

“Als er een systeem is zonder cash, ja”, meent Buschmann. “Reken zelf maar uit,” vervolgt hij, “we hebben elk jaar ongeveer 40.000 boeken die uitgeleend worden. Stel dat 4.000 daarvan te laat terug binnenkomen. Twee euro per boek, dat is 8.000 euro. Dat geld moet hier niet liggen, dat gaat niet. Als we echter een systeem hebben zonder cash, prima.”

Volgens Buschmann is er ook een tendens in bibliotheekland waarbij boetes afgeschaft worden: “Er zijn openbare bibliotheken die geen boetes meer innen. Het aantal boeken dat te laat is, is net hetzelfde als in bibliotheken met een boetesysteem.” Maar ook het sociale aspect mag volgens hem niet ontbreken: “Ik heb nog ergens gewerkt waar de boete twintig cent per dag, per boek was. Je mocht vijf boeken meenemen. Dat is een euro per dag. Na een week zit je al aan vijf euro.

“

Het probleem is eigen aan het bibliotheekvak

Dat is tien procent van een studentenbudget op een week. Een beetje triest, toch?”

En zeg nu zelf, elke dag dat een boek zich in de handen van een

leergierige student bevindt, is een dag waarop boeken als ‘Übungsgrammatik für Anfänger: Deutsch als Fremdsprache’ geen stof aan het opvangen zijn op de planken van de Rozier. Ook Buschmann vindt de toegankelijkheid van de bibliotheek heel belangrijk: “De UGent is een democratische instelling.”

IS HET SOP DE KOOL WAARD?

“Op dit ogenblik is er slechts bij sommige bibliotheken binnen de UGent een boetesysteem. De afspraak was dat er geen boetesysteem zou komen zolang we geen boetes zouden kunnen innen zonder cash geld. Zolang dat niet het geval is, is er geen

boetesysteem”, verduidelijkt Buschmann. Volgens hem zorgt het huidige systeem er wel voor dat het aantal voorvallen beperkt blijft: “Stel nu dat je nog boeken liggen hebt waarvan de uitleentermijn verlopen

“

Er is een tendens in bibliotheekland waarbij boetes afgeschaft worden

is – of dat er nu tien zijn, of slechts één – en de bibliotheek binnenloopt om nog boeken te ontfangen, dan kan je natuurlijk een 'njet' verwachten. Als je je boeken niet terugbrengt, schiet je in je eigen voet.” Ook alumni van de faculteit blijven soms tot jaren na het einde van hun studies met boeken van de bibliotheek zitten. “Als het om een grote hoeveelheid boeken gaat, of het een kostbaar boek uit de collectie betreft, kunnen we nog altijd juridische stappen ondernemen”, aldus Buschmann. Toch valt de kordaatheid af te lezen op het gezicht van de bibliothecaris: “Studenten moeten hun boeken terugbrengen. Op tijd.”

DOOR SELIN BAKISTANLI

AFSCHEID NEMEN BESTAAT NIET

De universiteit neemt afscheid van een monument. Academisch beheerder **Koen Goethals** ruilt na dertien jaar het UGent-schip in voor de Hogeschool Gent, waar hij het ambt van algemeen directeur zal bekleden. Samen met logistiek beheerder **Jeroen Vanden Berghe**, vormde Goethals het directiecollege dat instaat voor het dagelijks beheer van de universiteit. Er komt dus een mooi postje vrij in de hoogste regionen van de UGent. Waar kunnen we solliciteren?

OF WEL?

Paniek in het Ufo op woensdag 11 oktober! De les statistiek voor onze psychologen in spe werd onderbroken nadat iemand een zorgwekkend bericht had gepost op Facebook. In dat bericht werd op een dreigende toon geopperd dat de studenten de schrijver ervan eens mochten onderzoeken. De persoon die de post had geplaatst, bleek uiteindelijk een psychiatrische patiënt, geen wanhopige student.

OF NIET?

De Dienst Studentenactiviteiten ontving onlangs wel een heel raar verzoekje. Een slager uit een hoeveslagerij in Damme probeerde de Dienst Administratie van de Universiteit Gent te bereiken om een bedrag dat hij per ongeluk op de rekening van de universiteit had gestort, terug te vragen. Het betreft 5175 euro met de mededeling "3 RUNDEREN". Het bericht werd reeds doorgestuurd naar de Directie Financiën met de vraag om ofwel het bedrag terug te storten, ofwel de man drie koeien te bezorgen.

Straffe kortingen op kranten en magazines!

tot
-66%

Studenten abonnement.be

Krijg héél veel korting op Het Laatste Nieuws, De Morgen, De Tijd, Humo, Dag Allemaal, Story, Blik, TV Familie, TeVe-Blad en Goed Gevoel met je studentenkaart.

BEKIJK ALLE KORTINGEN OP
STUDENTENABONNEMENT.BE

DeMorgen.

HLN HET LAATSTE NIEUWS

**Dag
allemaal**

HUMO

story

**TeVe
BLAD**

**tv
familie**

**DE
TIJD**

Blik

**Goed
Gevoel**

Leerkracht? Bekijk de exclusieve aanbiedingen op leerkrachtenabonnement.be

“Ik ga het niet missen”

AFSCHEIDSINTERVIEW MET DE LAATSTE CHAUFFEUR VAN DE RECTOR

DOOR ARTHUR JOOS, WOUT VIERBERGEN

Achttien jaar geleden werd Herman De Wandel de man die steevast schuin voor de rector zit. Drie rectoren en meer dan een miljoen kilometer later, reed hij vorige week voor een laatste keer voorbij de slagboom van de universiteit voor een afscheidsgesprek.

“Ik ben mee binnengeglipt met een andere auto, ervaren chauffeur als ik ben”, meldt De Wandel. Eigenlijk is hij al sinds eind september op pensioen, maar hij stond erop om uittreidend rector De Paepe tot 9 oktober als vrijwilliger naar haar afspraken te brengen.

DE LAATSTE DER MOHIKANEN

Herman De Wandel was de eerste chauffeur die rechtstreeks met het kabinet van de rector verbonden was, maar ook meteen de laatste. “Ik krijg geen opvolger, de job wordt vanaf nu uitbesteed aan derden”, vertelt hij. “Dat komt wel goed als ze dat goed sturen, al heb ik gehoord dat er vorige week al wat problemen waren.”

Wat er het meest veranderd is doorheen de jaren? “De drukte”, zegt Herman zonder twijfelen. “Vijftien jaar lang kon ik zonder problemen naar Gent rijden. Maar de laatste twee à drie jaar was er altijd accordeonfile van in Lokeren. Er was altijd iets. Dan heb ik besloten om niet meer langs de E17 te rijden, maar langs de binnenwegen. Die drukte zal ik in geen geval missen.”

In de afgelopen acht jaar wist De Wandel 417.000 kilometer te vergaren op de teller van de immer glanzende Mercedes van het rectoraat. Toch was hij zodanig verknocht aan de wagen dat hij besloot om hem over te kopen van de universiteit. “Ik ben er

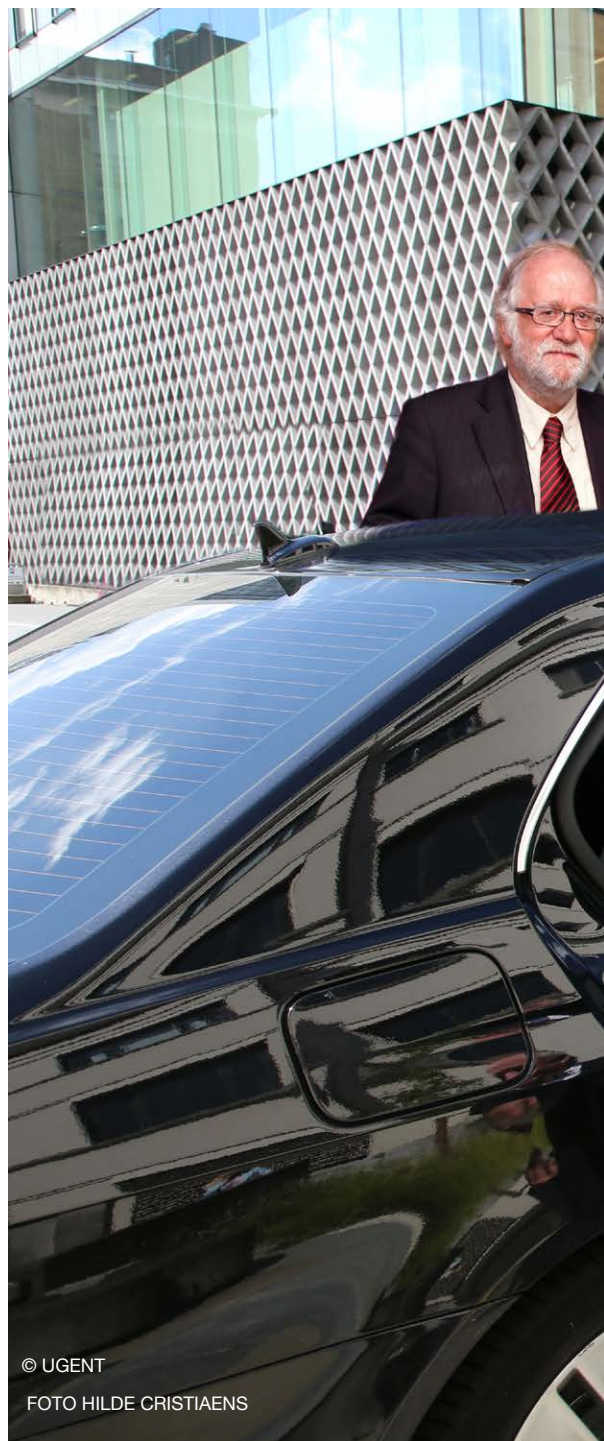
zelf mee naar de garage geweest voor een grondige doorlichting, en ook naar de tweedehandskeuring”, vertelt hij wanneer we onze verbazing laten blijken. “Daar was hun eerste woord ook 'amai'. De auto is altijd goed onderhouden geweest. Hij heeft nog geen beetje roest”, zegt Herman trots.

Toch vormden die ruim 400.000 kilometer geen koers zonder hinderenissen. Eenmaal raakte de rectorale slee zelfs betrokken bij een ongeval met een vrachtwagen. “Die camion heeft mij in de flank aangereiden.

“

Geluk hebben, hé.
En goed opletten!

Toen ik aan het invoegen was, zwenkte hij plots naar rechts uit op de oprit van de snelweg. Ik geraakte er niet meer voorbij, en kon ook niet meer remmen. De truckchauffeur was aan het eten en had me duidelijk niet gezien”, vertelt Herman ons over zijn enige ongeval. “Ik was toen juist alleen aan het rijden. Ik kwam van Zwijnaarde en moest in het rectoraat iets gaan ophalen dat ze vergeten waren. Het was een rit die dus zelfs niet nodig was. Gelukkig was er enkel

© UGENT

FOTO HILDE CRISTIAENS

blicschade.” De magische formule om zo ongedeerd door het Belgische verkeer te rijden? “Geluk hebben, hé. En goed opletten!”

GEEN ZITTEND GAT

Voor De Wandel bij de universiteit aan

de slag ging, werkte hij in een staalbedrijf: “Eerst deed ik er zeven jaar lang de kwaliteitscontrole van staaldraden, daarna was ik veertien jaar lang ploegleider.” Hoewel

Herman bijna twintig jaar lang praktisch dagelijks plaatsnam achter het stuur van de

auto van de rector, heeft hij allerm minst een

zittend gat: “Vorige week

op mijn pensioenfeest heb ik het ook nog verteld.

Toen we net getrouwd waren, hadden we nog geen zetels. Uiteindelijk

hebben we wel een salon aangeschaft, maar het heeft denk ik nog zeven jaar

Herman, heb je bij de paarden gezeten?

geduurd voordat ik er voor het eerst in gezeten heb.” (lacht)

“Ik heb nooit in mijn hele leven echt van negen tot vijf gewerkt”, vertelt hij ons. “Toen ik in het staalbedrijf aan de slag was, werkte ik bijna een heel weekend zonder te slapen. Ik deed mijn nachturen op het werk en overdag deed ik nog een bijbaantje. Daarna ging ik naar de koers kijken en dan moest ik weer gaan werken. Ik ben ooit op vrijdagochtend opgestaan en heb toen tot maandag gewerkt, met slechts drie of vier uur slaap. Toen ik op maandag eindelijk kon slapen, kwamen de getuigen van Jehova toch wel niet aan mijn deur bellen. Ik sloeg toen zo hard met de deur dat ik dacht dat hij er *lossen* door zou gaan. Ik was er dus wel aan gewend om heel onregelmatige uren te hebben.”

Een grote liefde voor pk's heeft De Wandel zeker, vooral dan als we over echte paarden spreken. “Nu hebben we een stuk of tien paarden staan. Jong en oud.” Zo begint Herman met veel passie te vertellen over zijn tweede liefde: “We zijn altijd al veel met paarden bezig geweest. Paarden fokken en opleiden, het is echt de passie van de hele familie. Al meerdere keren hebben onze paarden op Europese kampioenschappen meegedaan en met de pony's zijn we zelfs al eens naar het wereldkampioenschap mogen gaan.” “Tijdens het rectorchap van **De Leenheer** was er eens een paard uitgebroken toen ik net klaar stond om te vertrekken. Ik heb het paard in mijn kostuum terug op stal gezet en ben meteen vertrokken. Toen de rector in de auto stapte was het eerste wat hij zei: ‘Herman, heb je bij de paarden

gezet?””, vertelt De Wandel ons met een brede glimlach op zijn gezicht.

DRIE KEER ANDERS

“De Leenheer hield meestal wat afstand en was eerder sec, maar wel heel correct. Hij luisterde in de auto altijd heel braaf naar klassieke muziek. Er zat toen een wisselaar in met tien cd's. Na een tijd kende ik die natuurlijk uit mijn hoofd.” De Leenheers

belangrijkste uitspraak zal hij ook nooit vergeten: “Hij zei altijd: ‘Als we ergens te laat toekomen, is dat het teken dat we te laat vertrokken zijn.’ Dat is een hele geruststelling als chauffeur”, vertelt Herman.

“Van Cauwenberghe zat dan weer graag over koetjes en kalfjes te praten, heel broederlijk. Tijdens de ritten hebben we ook enorm veel over sport gebabbeld. Er waren toen net Olympische Spelen. Dat was een grote passie van ons beiden”, vervolgt hij zijn verhaal.

Tijdens het lange wachten tussen ritten in heeft Herman heel wat boeken verslonden. “Wel enkel overdag, want ‘s avonds mocht ik dat niet doen. Als ik dan gelezen had tot vlak voordat ik

moest vertrekken, konden mijn ogen zich moeilijk aanpassen aan de weg. Van Cauwenberge heeft me bijvoorbeeld een paar boeken over de Olympische spelen gegeven, die ik dan kon lezen tijdens het wachten.”

“Het was drie keer anders”, zegt De Wandel ons wanneer we hem vragen met welke rector hij de beste band had. “Op mijn pensioenfeest waren de drie rectoren aanwezig; dat hadden ze nog nooit meegemaakt. Ze hadden veel respect voor

mij en ik ook voor hen.”

GEZEGEND CHAUFFEUR

“Mijn beste herinneringen ... Of ging je die vraag zelf nog stellen?” Herman leest onze gedachten en vertelt over de bekende koppen die met hem meegereden hebben. “**Desmond Tutu**, de aartsbisschop uit Zuid-Afrika, zal ik bijvoorbeeld nooit vergeten. Tutu ontving toen zijn eredoctoraat van de UGent in de Aula. Ik hield de deur open zodat hij kon instappen, maar voordat hij instapte werd ik helemaal gezegend door hem. Dat was wel een hele ervaring.”

“Met oud IOC-voorzitter **Jacques Rogge** heb ik ook nog gereden. Bijna iedereen

“

Als we ergens te laat toekomen, is dat het teken dat we te laat vertrokken zijn

die een eredoctoraat ontving van de rector, heeft meegereden”, vertelt Herman ons nog. “Ook ben ik op enkele unieke plaatsen geweest waar je anders niet zomaar komt. Verschillende keren heb ik koninklijke koffie gedronken in het paleis, en ben ik zelfs eens in de geboortekamer van Koning **Albert I** geweest.”

Ga je het missen? Die vraag kon Herman snel beantwoorden. “Nee.” Echt niet? “Ik heb hier altijd graag gewerkt en nu ben ik graag op pensioen. Ik heb vandaag de hele dag op mijn tractor gezeten, daar kan ik me echt in uitleven.”

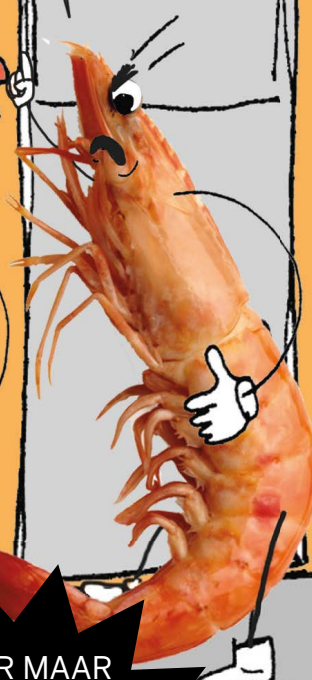
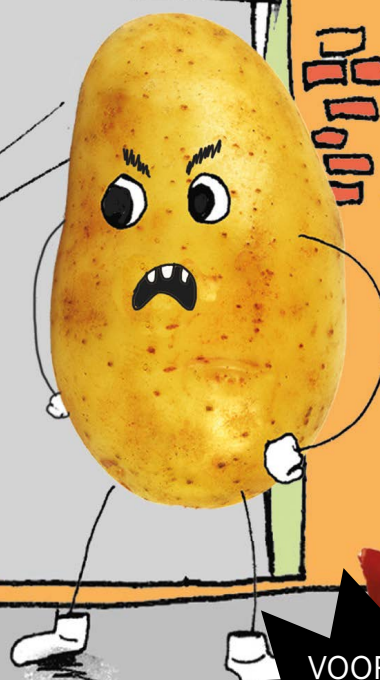
KENNY GE KUNT NU 'HIP!'
EEN STUDENTENABONNEMENT
VAN HUMO KRIJGEN VOOR
MAAR 7,58 EURO PER MAAND!

OCH DA KAN NI! DA'S ZATTEPRAAT!
Gij zijt zo SCHEEF ALS NE PATAT!

ET WA ZEGDE GIJ OVER ONS?!

Gij zijt ZÉLF ZO STONED ALS
EEN GARNAAL!!

ET DOE IS KALM GAST!!
Wij zijn BLOEDNUCHTER OK?!

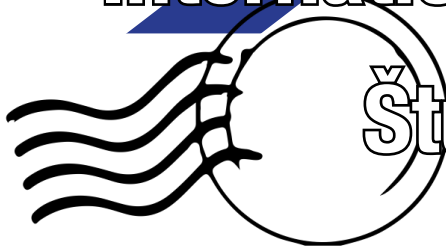
VOOR MAAR
€ 7,58
PER MAAND

EXCLUSIEF VOOR STUDENTEN

Lees nu Humo op papier en digitaal voor maar €7,58 per maand.

100 % Humo voor 50% van de prijs, surf nu naar humo.be/50procent

HUMO

SLOVAKSE STUDENTEN PROTESTEREN TEGEN CORRUPTIE

Dat Oost-Europa een corrupt en louche imago heeft, is helaas niet alleen een vaak gehoord cliché. Een nieuwe generatie jonge Slovakken pleit na het zoveelste corruptieschandaal voor verandering.

Twee scholieren van 16 en 17 jaar mobiliseerden in april dit jaar tienduizenden mensen via Facebook. De straten van Bratislava vulden zich met betogers die de corruptie van de overheid niet langer pikten. De precieze aanleiding van de protesten was een berichtgeving over 260.000 euro overheidsgeld dat de eerste minister **Robert Fico** in zijn eigen zakken gestoken zou hebben. Volgens de Erasmusstudente **Petik Lašová** uit Slowakije is dat echter slechts "het topje van de ijsberg". De waarschijnlijke omvang is wellicht nog veel groter. "Het gaat om overheidsgeld dat door eerste minister **Robert Fico** privé uitgegeven werd aan appartementen, auto's, vrienden en familie. Alle andere verduisteringen leiden terug naar zijn persoon", aldus Lašová.

steden komen jonge mensen samen om te praten over de politieke toekomst van hun land. "De voorhoede wordt ondersteund door politici uit de oppositie en bekende celebrities, zoals Slovaakse acteurs en actrices", zegt Lašová. "Ik ben heel blij dat het initiatief van onderuit gekomen is.

“

Het engagement komt vooral van de studenten

Uiteraard is het protest ook door de politiek gerecupereerd. Bepaalde politieke partijen wilden die rol van initiatiefnemers maar al te graag claimen. In buurlanden Polen en Tsjechië wordt trouwens geprotesteerd

tegen gelijkaardige wantoestanden met overheidsgeld. Wij krijgen steun van hen, en omgekeerd.”

INFORMEEL ENGAGEMENT

Slowakije moet nog even wachten op nieuwe verkiezingen. Minister Fico zit momenteel nog altijd in zijn kabinet. De eis om hem af te zetten, is niet ingewilligd. Lašová hoopt dat mensen binnen twee jaar niet meer op dezelfde partij zullen stemmen. Ook het engagement van haar medestudenten stemt haar positief. "Er worden veel onofficiële evenementen zoals debatten en workshops georganiseerd. Je moet niet politiek actief zijn, of Rechten of Politieke Wetenschappen studeren om geïnteres-

MET FLUWELN HANDSCHOENEN

"Het was een vreedzame betoging, zonder al te veel excessen", gaat Lašová verder. De initiatiefnemers **Karolina Farska** en **David Straka** zouden daarbij grotendeels geïnspireerd geweest zijn door de Fluwelen Revolutie van 1989. Ook bij die demonstraties die het einde van het communistische regime betekenden, kwam het engagement vooral van de studenten.

Dat het niet bij één betoging bleef, bewijzen ook latere marsen en kleinschalige festivals. Zelfs in kleinere

PETIK LAŠOVÁ

Een stem voor STIEM

DOOR WOUT VIERBERGEN

Psychologie, Rechten, Handelswetenschappen, Diergeneeskunde, Industriële wetenschappen, Ingenieurswetenschappen, Criminologie: dat zijn de populairste richtingen aan onze alma mater dit jaar. Tegelijkertijd weergalmt in mijn achterhoofd het nieuwsbericht dat de Belgische arbeidsmarkt op zoek is naar meer dan 15.000 IT'ers om optimaal te kunnen functioneren. Er wordt zelfs gesproken over een zuurstoftekort dat nefast is voor de groei van vele bedrijven.

Al is STEM (Science, Technology, Engineering and Mathematics) goed vertegenwoordigd in de top 10 van onze universiteit, het zal maar weinig helpen om het tekort aan IT'ers te doen krimpen. Nog geen 150 ingenieursstudenten kiezen jaarlijks voor de afstudeerrichting Informatica of Computerwetenschappen. In het lijstje vinden we de bachelor Informatica met een schaarse 70 studenten zelfs pas op de 33e plaats terug. Millennials mogen dan wel vergroeid zijn met technologie in de hand, maar bij de studiekeuze zijn richtingen als Kunstwetenschappen en Japans nog steeds populairder dan informaticarichtingen.

Ik trok door de doolhof van het Plateaugebouw en vroeg aan enkele eerstejaars Burgerlijk Ingenieur waarom zij al dan niet voor de afstudeerrichting Computerwetenschappen zullen kiezen. "Ik heb de richting eigenlijk nooit overwogen omdat ik niets ken van computers en programmeren", was geen uitzonderlijk antwoord. Deze studenten kiezen voor een van de meest uitdagende opleidingen, maar schrikken van het woord 'computer' en kunnen me niet vertellen wat computerwetenschappen precies inhouden.

Om meer jongeren warm te maken voor STEM, trok ik vorige week met enkele vrienden en **WeGoSTEM** naar het zesde leerjaar in Gentbrugge. Het is geen understatement als ik stel dat deze kinderen laaiend enthousiast waren toen de tekenrobots tot leven kwamen. Even

divers als hun tekeningen, waren de kinderen zelf. Weer eens werd bewezen dat technologie écht voor iedereen is!

Maar zijn er echt meer STEM-studenten nodig om het tekort aan IT'ers aan te pakken, of slaat STEM naast de bal? 53% van de ASO-leerlingen kiest voor een STEM-richting, maar op het aantal informaticastudenten in het hoger onderwijs kunnen we niet trots zijn. Als je een taal hiervoor verantwoordelijk kon stellen, wees ik met een beschuldigende vinger naar het Engels. Je hoeft geen talenknobbel te zijn om aan te voelen waarom de beginletters van 'computer science', de wetenschap die in een rotvaart deze derde industriële revolutie

aan het inzetten is, in 'STEM' ontbreken. Er is geen enkele manier waarop je nog twee extra medeklinkers aan het woord kunt toevoegen. Gelukkig spreken wij Nederlands en zijn computerwetenschappen en informatica synoniemen. Lang leve STIEM! of TWIN (Techniek, Wetenschappen, Informatica), zoals sommige Vlaamse scholen het al vertalen.

Moet deze extra 'i' dan ten koste zijn van richtingen als Kunstwetenschappen, Japans, Latijn en Grieks, die volgens de arbeidsmarkt compleet nutteloos zijn? Nee. Deze eeuwenoude opleidingen bevatten hersenoefeningen die cruciaal zijn in onze steeds complexer wordende samenleving. Flexibiliteit, abstractie en niet voor de hand liggende redeneringen leiden immers tot de essentiële antwoorden op de complexe vragen die computerwetenschappers zich vandaag en morgen stellen.

In de geschiedenisboeken zijn de grote lijnen van het verhaal niets nieuws. Laten we leren uit de vorige twee industriële revoluties en meer voorbereid aan de derde beginnen. Derde keer goeie keer, toch?

“
Richtingen als Kunstwetenschappen en Japanologie zijn nog steeds populairder dan informatica

Le Monde Stuberesque

sm

DOOR SELIN BAKISTANLI, SANDER VAN DAMME

FOTO DOOR ARTHUR JOOS

Studentenvertegenwoordigers heb je in alle soorten en maten, maar één ding hebben ze gemeen: ze proberen er in allerhande commissies, raden en organen over te waken dat de belangen van iedere student behartigd worden. *Quis custodiet ipsos custodes?* Een tweewekelijkse update in het reilen en zeilen van onze stuvers.

Changement de décor bij de Gentse Studentenraad! Op de laatste algemene vergadering werd er maar liefst drie keer gestemd: voor twee verkiezingen en een ontslag. Het Dagelijks Bestuur van de Studentenraad komt er zo iets anders uit te zien dan voorheen. Een overzicht van deze processie van Echternach.

OP QUEESTE

Zoë Vandamme, die er al een jaartje als bestuurslid Sociaal op had zitten en opnieuw verkozen was voor dit jaar, diende haar ontslag in bij de Algemene Vergadering. Vandamme haalde onder andere de sfeer in het Dagelijks Bestuur aan en betreurde het feit dat ze als bestuurslid op de algemene vergaderingen haar mening voor zich moest houden. Haar ontslag werd unaniem aanvaard en de Algemene Vergadering bedankte haar voor haar inzet vorig academiejahr. Vandamme was onder meer een van de drijvende krachten achter het grootschalige dossier rond onderfinanciering dat nu op Vlaams niveau getrokken wordt. Ook engageerde ze zich voor de plaatsing van fietslichtautomaten in de studentenbuurten. Ze zal enkele dossiers verder afwerken en hoopt naar de toekomst toe actiever te kunnen zijn op de algemene vergaderingen.

Waar de zoektocht naar een nieuw bestuurslid Sociaal is geopend, is deze voor een nieuw bestuurslid Digitalisering afgesloten. Alhoewel – zoektocht? Volgens de statuten van de Gentse Studentenraad

kan de Algemene Vergadering naargelang de noden bestuursfuncties toevoegen. Iedereen die zich geroepen voelt, kan dus ook een kandidatuur indienen voor een functie die nog niet bestaat. **Feliciaan De Palmaer** bleek zo iemand te zijn. De Palmaer werd verkozen als bestuurslid Digitalisering, een primeur voor de Studentenraad, en zal onder andere de vervanging van Minerva en het project 'Wifi overall' opvolgen.

WISSEL VAN DE MACHT

Altijd het beste voor het laatst bewaren, zo werd ons vroeger geleerd. Het summum van de avond was de verkiezing van een nieuwe voorzitter. Op de Algemene Vergadering van 19 september diende de voormalige leidsman zijn ontslag in en werd vicevoorzitter **Robbert Claeys** voorzitter ad interim. Claeys wordt opnieuw gedegradeerd tot vicevoorzitter – waar hij naar eigen zeggen niet rouwig om is – want **Tara Galmart** zal vanaf nu het voorzitterschap op zich nemen. De dag na haar verkiezing stond ze al de afwas te doen in het lokaal van de Gentse Studentenraad en konden we haar kort spreken.

Hoe voelde je je na je verkiezing?

"Nerveus! Ik ben heel blij, maar ik weet welke werklust er op mij afkomt en ik hoop dat ik het goed zal kunnen volbrengen."

Hoe was je eerste dag als voorzitter?

"Kalm. Ik moet me een beetje inwerken."

Ik heb vandaag vooral veel informatie gekregen."

Wat is de grootste uitdaging van dit jaar volgens jou?

"We zijn sowieso sterk bezig met inhoudelijke dossiers. Ik denk dat we een goed Dagelijks Bestuur hebben, dus ik denk dat we sterk werk kunnen leveren. De Gentse Studentenraad opnieuw in een positief daglicht stellen en mensen aantrekken voor de studentenverkiezingen die eraan komen, lijken me de belangrijkste opgaves dit jaar."

Waar heb je het meest zin in?

"Ik ben enthousiast over alles!"

TARA GALMART

SCHAMPER WERFT AAN!

Rijkt je kennis verder dan:
"Have you tried turning it off and on again?"
Schamper zoekt liefdevolle IT'ers.

Een neus voor nieuws en dt-fouten?
Schamper zoekt de (eind)redacteurs
met de scherpste pennen.

Schamper zkt. m/v/x met oog voor beeld.
We beloven plechtig dat we geen repor-
tages meer maken over het paargedrag
van Noord-Amerikaanse zoogdieren.

Kon je er niet aan weerstaan om
iets in dit kadertje te tekenen?
Kom ons magazine opfleuren met
je cartoons en illustraties!

Elke maandag om 20u in studentenhuus de Thermanal
Contacteer ons via Facebook of op schamper@schamper.ugent.be

Tom Coenye

Proffen op zondag

DOOR KASPER VAN PARYS
FOTO DOOR TOM COENYE

Behalve een gelijkaardige uitspraak van zijn naam, heeft Tom Coenye niets gemeen met Kanye West. Wat de microbioloog echter op West voor heeft, is een zwarte gordel (tweede *dan*) in het judo.

“

Ik wil niets negatief zeggen over andere sporten, maar iedereen kan wel een beetje tegen een bal trappen

HOE BENT U BEGONNEN MET JUDO?

"Ik ben op mijn zevende gestart met judo bij een club in Veurne. De trainer daar was Jean-Marie Dedecker, de latere bondscoach. Hij was toen een collega van mijn vader bij de bank. Ik was blijkbaar een vrij energiek ventje en mijn ouders zochten een sport waar ik mij in kon uitleven."

HOE VAAK IN DE WEEK BEOEFENDE U UW HOBBY?

"Dat varieerde een beetje. Als student was ik nauwelijks nog terug te vinden op de mat. Toen ik afgestudeerd was, heb ik het judo heel intensief hervat, en trainde ik dikwijls vier of vijf maal per week. Het is een heel goeie uitlaatklep."

IS JUDO EEN LASTIGE SPORT?

"Het is lastig in twee opzichten. Het is fysiek een zware sport, maar je maakt het natuurlijk zelf zo zwaar als je wil. Daarnaast is het een zeer technische sport die een steile leercurve kent. Je bent snel vijf of zes jaar verder voordat je het degelijk kan beoefenen. Dat is ook de reden waarom velen, ook bij de jeugd, voortijdig afhaken. Ik wil niets negatiefs zeggen over andere sporten, maar iedereen kan wel een beetje tegen een bal trappen. Daarmee kom je in judo niet ver. De technische bagage die vereist is, is een limiterende factor."

WAT TREKT U HET MEEST AAN IN JUDO?

"Het feit dat het zowel technisch als fysiek een inspanning vergt, en het een sport is waar een zekere filosofie achter schuilgaat. Met het ouder worden heb ik dat meer leren appreciëren. Judo is eigenlijk een jonge, moderne variant van verschillende

oude Japanse gevechtssporten. Het heeft als doel om met een minimale inspanning tot een maximaal resultaat te komen, en als het kan zo bij te dragen aan een betere maatschappij. Verder is belangrijk dat nutteloze bewegingen steeds worden vermeden. Als bewegingen niet resulteren in een betere positie, is hun uitvoering verloren energie. Proberen efficiënt te werken en geen energie te verspillen aan zaken die niet nodig zijn: dat zou een mooi motto zijn voor de universiteit. Ik zie judo voor een stuk ook als een uitlaatklep, een gecontroleerde manier om de dagdagelijkse agressie te uiten. Het is een intensieve sport, na een uur of twee ben je echt wel leeg. Dat is de charme."

HOE ONDERSCHIEDT JUDO ZICH VAN ANDERE GEVECHTSSPORTEN?

"Alles wat gevaarlijk is, zoals bijvoorbeeld klemmen op andere gewrichten dan de elleboog of slagbewegingen, zijn niet toegelaten. Ook wurggrepen zijn sterk gereguleerd. Het is wel een belastende sport, maar op zich niet gevaarlijk."

HEEFT U LANG GETWIJFELD OVER DE BESLISSING OM TE STOPPEN?

"Ik ben niet over één nacht ijs gegaan. Maar wanneer je op een gegeven moment 's morgens niet meer uit bed geraakt door de rugpijn, wordt het makkelijker om te stoppen. Ik heb ook geen figuur voor judo. Mijn bouw is de slechtst mogelijke: lang en smal. Echt succesvolle judoka's zijn voor mijn gewicht 20 of 30 cm kleiner en kennen een veel lager zwaartepunt. Daardoor heb ik op competitievlak nooit veel kunnen voorstellen."

“

Proberen efficiënt werken en geen energie verspillen aan onnodige zaken: dat zou een mooi motto zijn voor de universiteit

FODWATTE?

Langeafstandlopers kunnen last hebben van plotse buikkrampen, met alle gevolgen van dien. De Australische **Dana Lis** deed onderzoek naar waarom hardlopers last kunnen hebben van een plotse - *ahum* - 'ontlastingsbehoefte'. Tijdens het lopen stroomt er blijkbaar minder bloed naar de darmen, wat onze spijsvertering kan verstoren. Lis raadt het daarom af om voor het lopen FODMAPs binnen te spelen: Fermenteerbare Oligosaccharides, Disaccharides, Monosaccharides en Polyols.

Die zijn terug te vinden in onder meer tarweproducten, melk, fruit en groenten. Doordat deze carbs moeilijk te verteren zijn in de eerste helft van de darmen, zullen de gasproducerende darmbacteriën ze fermenteren in de tweede helft. Voor mensen met het Prikkelbare Darm Syndroom is dit dagelijkse kost. Met als gevolg: buikloop en de queeste naar een ontlastingspunt binnen je loopparcours.

THE MUSTANK KING

Het durianfruit (*Durio zibethinus*) uit Zuid-Oost-Azië staat bekend om zijn weerzinwekkende geur. Die bestaat volgens experts uit een mix van rotte eieren, uien en vuile sokken. Er zijn ongeveer 30 durianvarianten waarvan de populairste onder de naam Musang King door het leven gaat. Professor **Bin Tean Teh** van Duke-NUS Medical School in Singapore onderzocht waar de stank van de "king of fruit" zijn oorsprong vindt. Zijn onderzoek traceerde de oorsprong

van de durian terug tot ruim 65 miljoen jaar geleden. Anders dan zijn soortgenoten zoals katoen en cacao, evolueerde de durian met een overgerepresenteerd MGL-gen (methionine gamma-lyase, *red*). Dit zorgt voor een extreem grote hoeveelheid zwavelverbindingen, die gekoppeld aan ethyleen een enorme walm aan stinkstoffen veroorzaken. Deze stinkstoffen trekken apen aan, die de vrucht gaan verspreiden.

EEN NEUS VOOR GEUREN

Uit een studie van Professor **Pinto** aan de University van Chicago bleek dat de kans op dementie dubbel zo hoog ligt bij ouderen die een slechte reukzin hebben. Tijdens het welgekende Sniffin' Sticks experiment moesten de 3000 proefpersonen de geuren van verschillende viltstiften herkennen: pepermunt, vis, sinaasappel, rozen en leer. 78,1% behaalde een goede score en herkende zeker vier geuren. Na vijf jaar werden alle proefpersonen opnieuw gecontacteerd.

Wat bleek nu? 80% van de deelnemers die tot drie geuren had herkend, was dement geworden. De verklaring hiervoor is terug te vinden in de werking van de herstellende stamcellen, gesitueerd in de hippocampus én in het geursysteem. Werken de stamcellen goed, dan heeft de persoon zowel een goed geheugen als een goede reukzin op latere leeftijd.

Tweewekelijks proberen we een prangende vraag van een lezer of een willekeurige medemens op te lossen. Deze week sta ik in voor de zoektocht naar de oorsprong van de werelddtentoonstelling.

HOE ONSTONDEN DE WERELDTENTOONSTELLINGEN?

Vragen leiden tot meer vragen, zoals me op een woensdagavond weer eens duidelijk werd. Ik was me behoorlijk belachelijk aan het maken op een quiz (in mijn verdediging: het was een moeilijke), toen er plots een vraag gesteld werd over werelddtentoonstellingen, die vreemde expo's waarop alle landen als arrogante ouders bij elkaar komen om te pochen over de prestaties van hun burgers. Plots stelde iemand me de vraag: "Hoe zijn die werelddtentoonstellingen eigenlijk ontstaan?" Wel, het antwoord op de quizvraag bleef ik jammer genoeg schuldig, maar ik kan in ieder geval een antwoord geven op deze tweede vraag.

"VREDEVOLLE BIJEENKOMST"

De negentiende eeuw: een tijd van technologische vooruitgang, cultuur en imperialisme. Het zijn dan ook deze drie elementen die geleid hebben tot het ontstaan van de expo. Ons verhaal begint in Frankrijk, waar de regering zich al snel realiseerde dat een economische hervorming de enige manier was waarop het land groot kon blijven in een industrieel Europa. Concreet namen de Fransen de taak op zich om technologie populair te maken bij het volk: in 1844 werden tien *expositions universelles* georganiseerd in de straten van Parijs, waar de nieuwste techniek werd tentoongesteld aan het volk. Een groot succes! Aan de overkant van het kanaal keek de andere Europese grootmacht met jaloezie ogen toe. **Prince Albert**, u wel bekend als de kleine man van de grote **Queen Victoria**, reageerde zoals enkel een Britse *royal* dat zou kunnen: door in 1851 een

gigantisch glazen paleis, The Crystal Palace, neer te zetten in het midden van Londen, de Britse technologische praal tentoon te stellen en alle landen uit te nodigen voor 'The Great Exhibition'. Een kleine *overkill*, dus.

En hierbij was het startsein gegeven voor de werelddtentoonstellingen. Westerse grootmachten probeerden elkaar om beurten de loef af te steken met nog grandiozere constructies en nog meer baanbrekende uitvindingen dan de ander. Hierdoor zagen de faxmachine, de telefoon, de Eiffeltoren en het Atomium het licht, om maar enkele voorbeelden te noemen. Tegelijk groeide de expo ook uit tot een symbool van de vrede, een plaats waar wetenschappers van over heel de wereld bijeenkwamen. Zo leidde het imperialisme per ongeluk tot de vrede.

Sinds de jaren '90 zien we echter dat de werelddtentoonstelling een heel nieuwe wending heeft genomen.

Wie vandaag de dag aan expo's denkt, denkt niet meer aan wetenschap en monumenten, maar aan een heleboel kraampjes en winkeltjes. Dat is een correcte analyse, want landen zien de werelddtentoonstelling nu veeleer als een manier om hun internationale imago op te krikken. Daardoor doet het nu wat denken aan een soort Efteling gevuld met afgezaagde stereotypes. Maar ja, wie wil nu ook zijn wetenschappelijke kennis delen met de rest van de wereld als hij frieten met bier kan staan verkopen?

Droedelwoede

EEN PSEUDO-ONDERZOEK VOOR EEN PSEUDOWETENSCHAP

Teken jij ook zo graag de marges van je cursusblok helemaal vol? Wees dan op je hoede, want je ogenschijnlijk onschuldige stokventjes zouden weleens je donkerste onderbewuste verlangens kunnen blootleggen. Neem onze hand en laat je inleiden in de wereld van de grafologie!

Je mag je diepste dagboekgeheimen dan nog zo goed achter slot, grendel, drie matrassen en een laag gewapend beton verborgen hebben, toch verraden je alledaagse 'openbare' handschrift en je onnozele krabbeltjes in de kantlijn van je cursus de donkerste uitwassen van je ziel aan al wie toevallig naast jou komt zitten tijdens je favoriete hoorcollege. Dit althans volgens de grafologie ofte schriftkunde, een pseudowetenschap die beweert dat het handschrift en de beeldtaal van een persoon verbonden zijn met zijn of haar onderbewustzijn. Vanaf de zeventiende

“

Cirkels tonen een verlangen om tot een sociale groep te behoren

eeuw (toen de kunst van het analyseren van 's mans karakter aan de hand van zijn handschrift voor het eerst voorgesteld werd door een zekere **Camillo Baldi**) tot de eerste helft van de twintigste eeuw, vormde de schriftkunde een populaire tool om mogelijke sollicitanten te screenen en in de ziel van misdadigers te kijken. Het spreekt voor zich dat grafologie geleidelijk aan steeds controversiëler

werd. Kunnen we uit iemands geschrift en/of tekeningen wel afleiden wat er in zijn of haar hoofd omgaat? De moderne wetenschap stelt alleszins dat er geen bewijs bestaat dat grafologische observaties zouden overeenstemmen met de werkelijke psyche van een persoon.

ZOT

Hoewel grafologie dus niet als volwaardige wetenschap beschouwd wordt, blijven sommigen wel beweren dat je tekeningen en handschrift iets over jezelf kunnen vertellen. Laten we de 'droedels' die je misschien wel dagelijks in de kantlijn van je cursusblok maakt als voorbeeld nemen. Verschillende vaak voorkomende tekeningen die vele mensen maken, zouden immers een onderliggende betekenis kunnen hebben. Enkele voorbeelden: streepjes, figuren en geometrische figuren geven aan dat je een goede planner en logische denker bent. Driehoeken en ladders zouden er ook op kunnen wijzen dat je hogerop wil geraken.

Wie vaak mooie gezichten droedelt, zou dan weer optimistisch en sociaal zijn, terwijl mensen die lelijke gezichten tekenen juist onzeker, sceptisch en mogelijk agressief zouden zijn. Sterren wijzen dan weer op hoop en optimisme

en getekende ogen weerspiegelen de ziel van de tekenaar. En zo kunnen we nog wel even doorgaan. Achter elk schijnbaar onschuldig krabbeltje schuilt wel een of andere diepere betekenis. Hoog tijd om dat eens uit te proberen. Welke duistere geheimen zouden achter de ZOT-manetjes van onze redactieleden schuilgaan?

DROEDELVERVALSING

Drie redactieleden en een kotgenoot zijn zo onbaatzuchtig om zich als vrijwillige proefpersonen aan te melden. Elk van hen vult een vragenlijstje in, waarin aan de hand van hun eigenschappen gepeild wordt naar de mate waarin ze chaotisch, gestructureerd of zelfzeker zijn. Daarnaast

“

Aan elke droedel valt wel een onderliggende betekenis te koppelen

werd hun gevraagd om geheel anoniem enkele van hun eigen droedels door te sturen. Het invullen van de vragenlijstjes verliep probleemloos, het droedelen zelf bleek een grotere uitdaging. De proefper-

sonen droedelden zo goed als nooit. Sommige mensen letten nu eenmaal wel op in de les. Een van de proefpersonen liet haar buurvrouw vertellen wat ze moest

“

Driehoeken en ladders wijzen op ambitie

tekenen, wat de resultaten niet honderd procent oprecht maakt, maar goed. Een pseudo-onderzoek voor een pseudo-wetenschap. De figuurtjes op haar blad bestonden vooral uit diertjes (een olifant, een hond en een vis), wat volgens de grafologie kan wijzen op 'een gevoeligheid voor levende wezens'. Een olifant zou ook specifiek staan voor dominantie en kracht. Verder zouden deze mensen vrolijk en een tikje ondeugend zijn, wat bevestigd wordt door de bloemetjes, hartjes, gekke gezichtjes en het ZOT-mannetje die ze getekend had. De vrolijkheid van haar droedeltjes kan liggen aan het feit dat ze geholpen werd door vriendjes, wat dus dikke lol impliceert, maar dat zien we even door de vingers. Vindt deze persoon zichzelf ook grappig en sociaal? Toch wel: zij geeft zichzelf voor deze eigenschappen de score 'redelijk', een 4 op 5. Zaak bewezen, dus.

VOGELTJES EN EXISTENTIËLE CRISISSEN

Een andere proefpersoon had last van 'creatieve constipatie' en kreeg geen enkele doodle uit haar pen. "Maar het zou depri shit zijn", verzekert ze me. Gaat alles wel goed met haar? "Ja joh", lacht ze het weg. "Het is bijna Halloween. Ik heb oogjes gekocht voor mijn spin." Okay. Dit Facebook-gesprek zegt al meer dan duizend beelden zouden kunnen: de artistieke blokkade van deze proefpersoon

is te wijten aan een diepe, onderliggende onbeslistheid. Zij kan niet voor zichzelf beslissen of zij nu bloemetjes of streepjes op haar blad neerzet. Zij zoekt naar de zin van het leven, maar geraakt er niet aan uit en komt zodoende volledig tot stilstand.

Over naar de volgende proefpersoon die haar droedels eerder kunstzinnig aanpakt. Bij haar zien we een zon die bestaat uit een abstracte cirkel met v-achtige vormen errond. Spiraalachtige cirkels wijzen volgens de grafologie op het verlangen om bij een groep te horen - wat bevestigd wordt in het testje: we hebben met een zeer sociale persoon te maken - en op een scherpe, nadenkende geest.

Bij onze laatste proefpersoon vallen de kubusjes op, aangezien mensen die onbewust driedimensionale figuren tekenen goed zouden zijn in het zien van verschillende kanten aan verhalen. Ook vallen er enkele veertjes en een vogeltje te bemerken. Hierover vind ik niet meteen een kant-en-klare verklaring, maar ik vermoed zelf dat het een uiting van verdoken vogelspotliefhebberij en een verlangen naar vrijheid symboliseert. Zo, wat mij betreft bewijzen deze voorbeeldjes toch wel de staalharde, onontkenbare, positivistische kracht van grafologie. Hoog tijd om er weer een volwaardige psychologische discipline van te maken, zeg ik u!

“

"Ik teken eigenlijk nooit"
– alle proefpersonen

Frankenstein: kunstenaar of bankier?

RECOLLECTION OF THE ABYSS

DOOR DAAN VAN CAUWENBERGE, MAXIM LIPPEVELD

FOTO'S DOOR ARTHUR JOOS

Ook het Gents Universiteitsmuseum blaast de 200 kaarsjes van onze universiteit feestelijk uit. Met 'Out of The Box' worden de bezoekers van vier Gentse musea met nogal onconventionele onderwerpen geconfronteerd. Hoe moeten we in de wetenschap omgaan met lijken? Met die vraag trokken we naar het Museum Dr. Guislain.

We geloven graag dat 'taboe' een woord is uit het verleden, definitief verbannen naar stoffige geschiedenisboeken. En terecht. Veel dingen die mensen vroeger schuwden, hebben we gelukkig als samenleving leren aanvaarden. Homoseksualiteit is niet langer een misdaad, we mogen dronken op straat schreeuwen dat onze koning een idioot is en het is niet langer een probleem wanneer we 's zondags niet naar de kerk gaan. Maar als er één onderwerp is dat we moeilijk blijven vinden om over te praten, is het wel de dood.

Voor velen is de collectie die het Gents Universiteitsmuseum (GUM) in de zalen van het Museum Dr. Guislain heeft uitgesteld eentje met een erg onrust-

wekkend effect. Zalen zijn gevuld met lichaamsdelen, al dan niet belegd met kant, en wassen afgietsels van dierlijk materiaal die aan koude metalen haken hangen. "Het stemt tot nadenken, en dat is ook de bedoeling", zegt **Marjan Doom**, de curator van 'Out of the Box'. "Het was onze bedoeling om de bezoeker hier te confronteren met het ethische en het esthetische karakter van een dood lichaam. De wetenschap is de afgelopen eeuwen sterk geëvolueerd in zijn omgang met lijken, en daar willen we even bij stilstaan. Wanneer de bezoeker actief gefascineerd en afgestoten wordt, zijn we in onze opzet geslaagd."

LIJKEN OP DE DRAAIMOLEN

Het is vast moeilijk te geloven voor onze arme medestudenten die op dit moment ieder spiertje van ons lichaam vanbuiten moeten leren, maar in het verleden hebben wetenschappers moeten vechten voor hun 'recht' om het menselijk lichaam te bestuderen. De middeleeuwse maatschappij, en de Katholieke Kerk in het bijzonder, vonden het idee dat wetenschappers zouden rondwroeten in de lichamen van overledenen onaanvaardbaar. Bijgevolg waren deze prille anatomici genoodzaakt om als ware grafrovers begraaflaatsen leeg te roven. Tegen de 17e eeuw was daar al verandering in gekomen, maar de publieke

opinie was nog steeds erg negatief. Dat negatieve beeld zette een Amsterdamse wetenschapper, **Frederik Ruysch**, echter aan om iets nieuws te proberen. Hij koos ervoor om zijn preparaten een zeker esthetisch gehalte te geven. Zo voorzag hij hen bijvoorbeeld van een laagje kant. In een kast zien we twee pronkstukken van de tentoonstelling: twee versierde preparaten van Ruysch uit de 17e eeuw. Tegelijk fascinerend en afstotelijk, zeker wanneer we te weten komen dat de lichaamsdelen afkomstig zijn van een kind.

Ruysch had twee redenen om zijn preparaten in

“

Prille anatomici waren genoodzaakt als ware grafrovers begraafplaatsen leeg te roven

kleine kunstwerkjes te veranderen. In de eerste plaats hielp het zijn studenten om te kunnen omgaan met het maatschappelijke taboe, een nobel idee. De tweede reden klinkt ons echter vreemder in de oren. Mevrouw Doom legt uit: “In die tijd was het soms moeilijk om als wetenschapper rond te komen. Daarom verkocht meneer Ruysch ook enkele van zijn preparaten als kunstwerken. Daarnaast ontwierp hij ook veel tableaux, een soort stilleven met kinderlijken en foetussen, voorzien van een moraliserend onderschrift. Echte memento mori, dus.” Zijn werken waren trouwens erg populair.

Veel mensen waren wel geïnteresseerd om een echte Ruysch in huis te hebben en vaak werden zijn collecties zelfs op kermissen tentoongesteld, waar een heel dorp kon genieten van zijn vreemde kunst. Uiteindelijk werden de meeste van zijn werken gekocht door tsaar **Peter De Grote**, die zich aangetrokken voelde door het progressieve kantje van zijn werk.

Na een zaal die gevuld is met Ruysch' kunstwerken, worden we weer naar het heden getrokken. We zien een evolutie van esthetische preparaten op sterk water naar de abstracte bewerkte lichaamsdelen die we associëren met de hedendaagse anatomie.

Tegenwoordig wordt er minder gewerkt met grote lichaamsdelen op sterk water.

Er heeft een evolutie plaatsgevonden van grote onderdelen waar we relatief weinig informatie uit kunnen halen, naar kleine geabstraheerde stukjes weefsel die veel meer details en informatie bevatten. Veelal willen farmaceutische instellingen deze preparaten bewaren, en dat doen ze in biobanken. Curator Doom legt uit waarom ze de biobanken in de tentoonstelling wilde verwerken: “Bij de aanleg van de biobanken spelen ook commerciële zaken mee, net zoals de commerciële belangen in de 17e

“

Frederik Ruysch voorzag zijn preparaten van een laagje kant

eeuw bij Ruysch ook van tel waren. We willen

dat de bezoeker zich dus ook vragen gaat stellen bij hoe we tegenwoordig omgaan met het dode lichaam. Weten we bijvoorbeeld wel wat er met ons weefsel gebeurt wanneer we het afstaan in het ziekenhuis?”

In deze kamer zien we een evocatie van

GEHAKTMOLENS EN BIOBANKEN

Doorheen de voorstelling worden we voortdurend geconfronteerd met het spanningsveld tussen het afstotelijke en het esthetische. De volgende kamer in het museum doet dat ook.

een biobank. En ook hier zien we het esthetische contrasteren met het weerzinwekkende. De muren van de kamer hangen vol met kleurrijke histologische preparaten afkomstig uit de collectie van professor **Frédéric Thomas**. Het plafond en de vloer van de kamer zijn spiegels die door hun weerspiegelingen een gevoel van oneindigheid creëren. Wanneer we de preparaten van dichtbij bekijken, zien we de namen van de patiënten van wie het weefsel is weggehaald. Hier komt weer het onbehaaglijke bovendrijven. “Je voelt je plots omringd door zoveel mensen. Het lijkt alsof je iets fout doet, alsof je de privacy van die mensen schendt”, vertelt Doom.

In het vierde en laatste luik van de tentoonstelling vinden we moderne kunst. De kunstwerken van **Alexi Williams Wynn** kunnen we perfect omschrijven

als de moderne erfgenamen van Ruysch' preparaten uit de 17e eeuw. Witte organische gestalten sieren de zaal. De fascinerende wassen vormen zijn afgietsels van dierlijk materiaal. De directe link van die afgietsels brengt het weerzinwekkende

“

Je voelt je plots omringd door zoveel mensen. Het lijkt alsof je iets fout doet, alsof je hun privacy schendt

ook in de werken weer naar boven. Dit wordt verder benadrukt door de manier waarop ze tentoongesteld worden: de werken hangen met haken vast aan ijzeren rails die aan het plafond bevestigd zijn. Iets dat erg doet denken aan een slachthuis.

ETHIEK EN/OF ESTHETIEK?

Zoals we al aanhaalden, is de dood nog steeds een taboe in onze hedendaagse maatschappij, en deze tentoonstelling toont dit nog eens op interessante wijze aan. Door ons te confronteren met de twee extremen, afstotelijkheid en esthetiek, stellen we in vraag hoe we nu eigenlijk ethisch en esthetisch kunnen omgaan met een lijk of delen daarvan.

Onze initiële schok bij het zien van lijken-kunst is dan wel terecht, maar waarom voelen wij dezelfde afschuw niet bij een bedrijf dat winst probeert te maken op de verkoop van dood weefsel dat afkomstig is van mensen? Dit is geen vraag waarop een eenduidig antwoord bestaat, maar de collectie in Museum Dr. Guislain wel over doet nadenken.

OMDAT *film* ONZE
PASSIE IS

Studio Skoop

5 CINEMA'S + FILMCAFÉ

Auteurs- en wereldfilms in de beste omstandigheden

Digitale cinema in een uniek kader

En een vree wijs café met 'coole' drank en muziek

'BLADE RUNNER 2049' van Denis Villeneuve

FOTO

Sint-Annaplein 63, 9000 Gent | Tel: 09 225 08 45

info@studioskoop.be | www.studioskoop.be | volg ons op en

BLUE MONDAYS WITH HAN SOLO

23/10, BAVET

COMEDY – Komende maand valt in Bavet niet enkel de geur van verse bolognaisesaus, maar ook een minimale vorm van cultuur op te snuiven. Om ervoor te zorgen dat de studenten de barre winterdagen zouden doorkomen, organiseert Bavet een heuse winter comedy tour. Voor de eerste editie van 'Bavet Blue Mondays' komt **Han Solo** langs met zijn nieuwe show 'Jubilee'. Hierin blikt hij terug op zijn tien jaar als stand-up comedian. Vermits hij zich tijdens zijn vorige zaalshows als de eerste extreemrechtse komiek van Vlaanderen geprofileerd heeft, kan dat wel eens pittig worden!

THRILLING SHORTS

31/10, SPHINX CINEMA

FILM – Een topavond voor iedereen die al eens graag bloederige films van eigen bodem aanschouwt en Halloween bestempelt als dé feestdag van het jaar. Om deze heuglijke avond te vieren, zet Sphinx cinema een speciale vertoning op poten van een compilatie spannende Vlaamse kortfilms. Een jonge actrice, een meisje van twaalf en een doodgewone vader na de werkuren zijn enkele van de schijnbaar alledaagse personages die de revue passeren. Als kers op de taart zullen ook de makers van al dat moois van de partij zijn.

JAPANESE BREAKFAST + GIRL RAY

27/10. NEST

CONCERT – Na bijna een jaar touren door verscheidene continenten, strijkt **Michelle Zauner** met haar soloproject 'Japanese Breakfast' eindelijk neer in België. Hoewel op haar laatste plaat 'Soft Sounds from another Planet' veel liefdesdrama's en zelfs verwijzingen naar trauma's en angststoornissen staan, behoudt ze nu de ideale sfeer om urenlang op te zweven. De fantastische stem en ijzersterke sound zullen zich zonder twijfel vertalen in kippenvel en koude rillingen. De avond wordt aangevuld met de drie jongedames van het indiepoptrio **Girl Ray**.

YOU CAN'T TAKE IT WITH YOU

2/11 & 3/11, LOD STUDIO

PERFORMANCE, DANS – In ons kleine Belgenlandje alleen al wordt ieder jaar zo'n 3,17 miljoen ton afval opgehaald. De Brussels-Canadese choreograaf **Liz Kinoshita** gaat met dit thema aan de slag. Door middel van klanken en repetitieve mantra's benadrukt ze samen met drie performers ons ondeugdelijke gedrag. De vele snelle wissels in bewegingen herinneren ons eraan dat we in staat zijn om van de ene seconde op de andere alles om te gooien. Ons gedrag is aanpasbaar; minder afval en meer duurzaamheid zijn geen dromen, maar keuzes die we zelf in de hand hebben.

Eindhalte: Rabot

DOOR JOLINE VERMEULEN, TOM ANTONISSEN, MON DEWULF

GEÏSOLEERD SAMENLEVEN OP FILM

Met 'Rabot' schetst Christina Vandekerckhove een rauw en tegelijkertijd aandoenlijk beeld van het leven in de beruchte woontorens in de Rabotwijk. Net op tijd, want binnenkort gaat ook de laatste blok tegen de vlakte.

Enkele dagen voor de première van de docu op **Film Fest Gent** kunnen we de bevlogen Gentse cineaste spreken. Dat ze het druk heeft, mogen we zelf ondervinden: met pasgeboren **Leon** in de ene hand en haar vriend in de andere, komt ze iets later dan gepland toe in het Reylofhotel. Ze ziet er voldaan uit. De documentaire mag de nodige tijd in beslag genomen hebben, maar haar tevredenheid blijkt uit alles wat ze doet en zegt. Nochtans is het contrast tussen 'Rabot' en haar vorige project, dat ze voor Canvas realiseerde, enorm.

Voor 'De Nada' trok u met zanger Daan Stuyven en fotograaf Peter De Bruyne door Spaanse landschappen en verwerkte u de tocht tot een documentaire. Met 'Rabot' bent u een compleet andere weg ingeslagen.

"Dat klopt. 'Rabot' is echt mijn eigen project, terwijl het beginidee voor 'De

Nada' van Peter de Bruyne en een goede vriend van hem kwam. Zij waren op zoek naar een regisseur en kwamen zo bij mij terecht. Ik heb er uiteindelijk iets van gemaakt dat van mij is, maar toch niet helemaal. 'Rabot' is dat daarentegen wel honderd procent."

Waarom wou u precies het verhaal van 'Rabot' vertellen?

"Naar aanleiding van hun werking daar vroeg Kopergieterij (kind- en jeugdtheater in Gent, *red.*) me in 2013 om een film te maken over de Rabotwijk. Ik heb toen zelf een dossier opgemaakt en doorgestuurd naar het VAF (Vlaams Audiovisueel Fonds, *red.*) om scenariosteun te krijgen, en die heb ik ook gehad. Pas toen het project van start ging en ik rondliep in de wijk, heb ik beslist om te focussen op de drie appartementsblokken, waarvan ze al één aan het verhuizen waren. Die dorpen in de hoogte die allemaal zouden verdwijnen, spraken mij enorm aan."

Was het ook de bedoeling om het maatschappelijke bewustzijn van de Gentenaars aan te wakkeren?

"Nee, nee. Ik denk nooit: nu ga ik eens dit aanklagen of dat naar buiten brengen. Er zijn andere regisseurs die meer journalistiek te werk gaan. Natuurlijk film ik ook zaken die een boodschap bevatten, maar als maker wil ik steeds een portret schetsen vanuit een artistiek oogpunt. Aantonen dat sociale woningen niet langer geschikt zijn om in samen te leven, was niet mijn uitgangspunt. Ik begin altijd zeer neutraal aan mijn projecten."

Toch is de onverschilligheid van de bewoners ten opzichte van elkaar een centraal gegeven in 'Rabot'. Een gevolg van de onverschillige houding die de maatschappij tegenover hen inneemt?

"Ik denk dat je onverschillig wordt wanneer je ergens woont waar je gedumpt bent, echt niet meer graag woont, en

“

Ik denk nooit: nu ga ik dit aanklagen of dat naar buiten brengen

FOTO DOOR TOM ANTONISSEN

met allerhande problemen kampt. In de blokken hebben sommigen een drugsprobleem, anderen geen geld. Ze zijn zodanig

“

Je zou bijna denken dat het in een Oostblokland is gefilmd

hard bezig met het hoofd boven water te houden dat ze zich niet meer om een ander kunnen bekommeren. Dat heb ik tijdens het filmen gemerkt: er viel letterlijk iemand naar beneden, en een bewoner die me net iets vertelde keek even op, en praatte gewoon verder. Er is een soort vervlakking bij die mensen gekomen, omdat ze zoveel miserie meemaken. Ze kijken er dan ook enorm naar uit om weg te gaan; van alle mensen die ik ontmoet heb, zijn er maar drie die er graag wonen. De blokken lopen echt op hun einde: ze vormen een soort van terminus, een eindhalte. Daarom is mijn film in bepaalde opzichten ook hard en zwaar."

Waar kunnen de bewoners terecht als de blokken tegen de grond zijn gegaan?

"De sociale huisvestingsmaatschappij

WoninGent heeft ervoor gezorgd dat die mensen andere – en vaak ook betere – woningen zullen krijgen. Op dezelfde site aan het Rabot zijn ze nu nieuwe blokken aan het bouwen, maar die zijn veel lager dan de vorige. Sommigen gaan er dus kunnen blijven, anderen komen ergens anders terecht. Een vader en een dochtertje die ik leerde kennen, wonen

nu in een huisje met een tuintje. Ook een man die met zijn kinderen en hond op het zeventiende leefde, woont nu in Wondelgem. Uiteindelijk zal iedereen het beter hebben dan in de torens."

Was het moeilijk om de bewoners hun verhaal te laten vertellen terwijl ze in zulke moeilijke situaties in de woonblokken leefden?

"Ja, natuurlijk. Ik ga een kat een kat noemen: de helft van die blok zag mij niet graag komen: "ik heb daar echt geen goesting in meisje, 't is al moeilijk genoeg" of "oei, oei, nog een camera binnen, vergeet het". Maar bij de minderheid die wel gefilmd wou worden, greep ik mijn kans. Natuurlijk waren zij ook wantrouwig: ze lieten me in het begin niet zomaar binnen, maar toen ze zagen dat ik daar in een tijdspanne van

drie jaar daar altijd rondliep, wisten ze ook dat ik het meende, en begonnen ze ook meer met me te praten. Ik heb vooral heel veel werk in de research gestoken en veel alleen gedaan. Dan stak ik de draaidag in elkaar en belde dan pas de filmploeg: 'De veertiende staan we daar, om acht uur 's ochtends, en dit is wat we gaan draaien.' Daarna was ik weer alleen. Het was een harde film, ook voor mij."

U bent er erg lang geweest; hebt u nog contact met de bewoners?

"Ja, ik ben onderweg al vijf mensen tegengekomen die vroegen hoe het met me ging en enthousiast reageerden toen ze Leon zagen. (Vandekerckhove beviel begin deze zomer van een zoon, *red.*). Ze hebben mij ook zwanger zien filmen, natuurlijk. Toch is blijvend contact houden altijd moeilijk: je gaat van het ene project naar het andere. Soms bel ik of spring ik eens binnen, maar nu mijn film gemonteerd is, sta ik daar niet meer wekelijks. Veel van hen hebben geen internet, en dus ben ik ze allemaal persoonlijk gaan uitnodigen voor de film: 'Op dat uur, daar. Anders gaat ge het missen.'"

De enige gemeenschappelijke plaats in de blokken zou een mortuarium zijn geweest: niet bepaald iets om vrolijk van te worden.

"Zoals in elke appartementsgebouw vroeger – de blok is gebouwd in '72 – is er een mortuarium geweest, maar die ruimte wordt daar nu niet meer voor gebruikt. Toen ik in het begin research deed, dacht ik: aha, dat moet in mijn film. Maar het bleek niet zo filmisch als ik dacht. Het is wel nog steeds zo dat het een blok is waar mensen van komen springen, en dat is heel morbide. Bij mijn weten zijn er ook al twee personen van het dak geduwd. (*pauzeert*) Je kunt gewoon, hups, het dak op, en dat is ook geweten. Dat zelfmoordidee heb ik ook in mijn film verwerkt."

Hoe morbide het ook is, de bewoners spraken daar zo over: 'Vorige week is er weer één gesprongen. Tweënvijftig was ze, ze had nog een zak met geld op 't dak staan'. Zo praten die dus (*lacht*). Op de duur moet dat ook, om er tegen te kunnen. Als je zulke verhalen hoort, besef je dat het heftig is wat er gebeurt."

De architect van de nieuwe gebouwen bestempelde de woonblokken dan ook als een fout uit het verleden.

"Natuurlijk is het een fout, absoluut. Ik denk dat je mensen op z'n minst een balkon moet geven. Alleen al de structuur van die blok, en met zoveel bij elkaar ... Een quote uit de film beschrijft het als volgt: 'Als ge een volière hebt en er te veel vogels in steekt, dan pikken ze elkaar dood.' Dat is wel een beetje zo. Ze hebben het laten verloederen en op zijn beloop gelaten."

Vroeger waren de blokken inderdaad voor de beter gestelden.

"Ze waren heel prestigieus, absoluut. Mensen die hun loopbaan achter de rug hadden, gingen daar hun pensioen tegemoet. Iets wat je ook terugziet in de film, is dat de appartementjes kleine paleizen zijn, sommige kamers zijn *impeccable*. Maar wanneer je buiten die woningen gaat, is het een vuile boel. Die mensen hebben dat zien veranderen in de loop der jaren: ze wonen er al veertig jaar en herkennen hun appartement niet meer. Het prestige van vroeger is er niet meer."

Is uw kijk op de Rabotwijk veranderd door het project?

"Het is zeker en vast een verhaal dat onlosmakelijk met Gent verbonden is, maar zulke torens vind je overal ter wereld terug. Dat maakt het onderwerp zo universeel: in alle grootsteden, van Parijs tot Barcelona, staan er in de stadsrand wel torens waar de mensen een beetje weggestoken zitten. Een stad heeft graag

schone beelden: autovrije delen, fietsers, bomen, groen, schone Scandinavische bars waar je koffie kunt drinken. Aan de rand zijn er dan plekken die niet zo veel op Instagram en Facebook komen. Mogelijk denk je op het einde van de film: amai, is dat in Gent? In 2017, kan dat nog? Je zou bijna denken dat het in een Oostblokland is gefilmd."

Lukte het om voor zo'n documentaire aan voldoende subsidies te geraken?

"Dat ging eigenlijk heel vlot. Ik heb een heel goed dossier geschreven voor het VAF, en heb hun steun gekregen. Dankzij hen, Tax Shelter, de provincie

“

De helft van die blok zag mij niet graag komen

Oost-Vlaanderen en Stad Gent hebben we het kunnen realiseren. Het is uiteraard ook geen big-budgetfilm. We mogen heel tevreden zijn in Vlaanderen met het VAF, en dat zeg ik niet om reclame te maken. Italianen hebben die financiële steun bijvoorbeeld niet. En ik heb natuurlijk een producent met een goede naam (**Peter Krüger**, *red.*), een belangrijke steun."

Wat het Film Fest Gent betreft: spelen er nog Belgische films

die u graag zou zien?

"**Nathalie Basteyns'** film zou ik graag zien (*Façades*, *red.*). Ik kijk ook uit naar de film van Peter Krüger (Krüger kocht begin dit jaar de filmrechten voor 'The Age of Magic', de roman van Booker Prize winnaar Ben Okri, *red.*). Maar ik moet eerlijk zijn: ik heb Film Fest Gent niet helemaal uitgepluisd en heb het opzettelijk aan mij voorbij laten gaan, omdat ik wist dat ik met een baby van een paar maanden oud zou zitten. Zo heb ik nu minder spijt dat ik dingen moet missen."

Wat zijn concreet uw toekomstplannen als regisseur?

"Met 'Rabot' ben ik al zodanig lang bezig dat ik ernaar verlang om het af te sluiten; zo gaat dat dan. Ik zou graag een kortfilm maken, iets met fictie en misschien ook een nieuw idee voor een documentaire uitwerken."

Uw favoriete genre.

"Ja, maar net daarom kijk ik er misschien naar uit om eens aan fictie te beginnen: het is een zeer gecontroleerd genre, en je hebt alles zelf in handen. Bij 'Rabot' gebeurde het op een draaidag wel eens dat de personages afzegden nadat ik ze zelf had moeten opbellen: 'Ja meiske, 't gaat toch niet gaan, want ik heb nog vanalles te doen.' Eens fictie zie ik dus wel zitten, ja."

De Wanderlust van Alicja Gescinska

TENTOONSTELLING 'STAD EN UNIVERSITEIT. SINDS 1817'

DOOR LAURA MASSA

Voor haar debuutroman 'Een soort van liefde' mocht filosofe Alicja Gescinska onlangs de Debuutprijs in ontvangst nemen. Ondertussen loopt het tweede seizoen van haar documentaire 'Wanderlust' op Canvas. "Ik hoop ooit wel rust te vinden in mijn hoofd", geeft ze toe.

Als kind van Poolse migranten kwam Gescinska naar België, studeerde en doctoreerde ze in Gent en doceerde ze vervolgens in de VS. Door haar debuutroman keerde ze terug naar België om zich te wijden aan het schrijverschap. Toen Canvas haar vroeg om een programma te maken dat alle erkende religies zou vertegenwoordigen, voelde ze zich aangesproken. "Het project paste bij mijn persoonlijkheid. Mijn vriendenkring is ook heel divers. De meesten omringen zich met gelijkgezinden, en dat is ontzettend jammer, want je snijdt jezelf af van een grote bron van kennis. Soms is het water dieper bij iemand van de eigen

“

Wij hebben liever iemand
die zich links noemt,
dan iemand die links is

vijver, dan met iemand van een totaal ander geloof." Ook in de academische wereld zijn mensen kuddedieren. "Daarom is het goed om als academicus af en toe van plaats te veranderen. Het systeem in het buitenland vind ik daarom ook beter: de bachelor in één universiteit, de master ergens anders en idealiter dat doctoraat ook nog ergens anders. Als ik één ding zou veranderen, is het nooit op dezelfde plaats mijn PhD starten."

IDENTITEITSCRISIS

Door haar ervaring met migratie beseft ze dat identiteit een tijdelijk gegeven

is. "Mensen klampen zich te veel vast aan identiteit, aan een positie die ze op dat moment hebben. Maar werk kan je verliezen, en het kan zijn dat België splitst en je jezelf niet langer Belg kan noemen, maar Vlaming. Voor sommige mensen zal ik nooit een echte Belg zijn. Iemand die Mohammed heet en hier geboren is ook niet. Als je het daarentegen opentrekt zoals in Amerika, doet het er niet toe of je Ierse of Poolse roots hebt. Dat land is gebouwd op migratie, en mensen zijn daar trots op. Let wel, nationale identiteit hoeft helemaal niet vies te zijn. Er hangen ook rechten en plichten aan vast. Ik vind het bijna arrogant om niet over identiteit na te denken. Enkel iemand die er nog nooit over heeft moeten nadenken, kan zich dat permitteren. Niet iedereen heeft de luxe om in één landje geboren te worden en daarin oud te worden. Velen zijn continu onderweg en moeten zich herdefiniëren, zoals ook ik gedaan heb."

MANCIPATIE

"Het is heel moeilijk om als vrouw in onze maatschappij als intellectueel ernstig genomen te worden. Ik moet er dus constant stààn." Debatleiders en opiniemakers zijn hoofdzakelijk mannen, en dat heeft een weerkaatsing op het publieke debat. Ik heb onlangs mijn medewerking afgezegd omdat ik de enige vrouw was in een panel. Ik kon daar uiteraard naartoe gaan, maar dat verandert niets structureels aan die organisatie. Onze linkse rakkers doen het niet, hé. Zij kunnen

ook spreken. Wij hebben liever iemand die zich links noemt, dan iemand die links is. We moeten meer naar de daden kijken, dan naar de woorden. Anders zal

“

Ik heb een hekel aan feministen die de vrouw belangrijker vinden dan de man

het nooit veranderen.” Gescinska geeft nog een ander voorbeeld: “De denktank Liberales komt vaak op voor vrouwenrechten, maar nodigde de voorbije jaren alleen mannen uit voor een prestigieuze lezingenreeks. Toen ze mij vroegen om een artikel te schrijven over vrouwelijke denkers, heb ik daar toch over moeten

nadenken. Ik heb van **Dirk Verhofstadt** geëist dat hij het jaar daarop wel vrouwelijke sprekers zou uitnodigen.” Toch zou ze zichzelf niet direct een feministe noemen. “Het is een containerbegrip geworden. Ik heb een hekel aan de stroming feministen die de vrouw belangrijker vinden dan de man of die de verschillen tussen mannen en vrouwen compleet willen wegwerken. Als je zulke dingen zegt, streef je gelijkheid voorbij. Het is in se geen feminiene zaak, maar een humane.”

OHNE MUSIK WÄRE DAS LEBEN EIN IRRTUM

Van de noodzaak van kunst moet Alicja niet overtuigd worden. Gescinska geeft wel toe dat de kunst en de *humanities* onder druk staan. “Alles wat niet past in een kwantificeerbaar kader lijkt bijna overbodige luxe, terwijl het de essentie is van alles. Zonder kunst, literatuur en muziek is het leven bijna niet de moeite waard om geleefd te worden. Wij mensen hebben aan meer nood dan een warme maaltijd en centen op onze rekening, of centrale verwarming.” Of ze zelf een instrument beoefent? “Ik speel piano, maar dat is puur privé, ik ben geen muzikaal talent, maar toch vind ik het belangrijk om het te blijven doen, omdat het mij bijna een (*denkt na*) existentieel genot verschaft. Als ik het niet doe, word ik heel ongelukkig.”

PLEIDOOI TEGEN LUIHEID

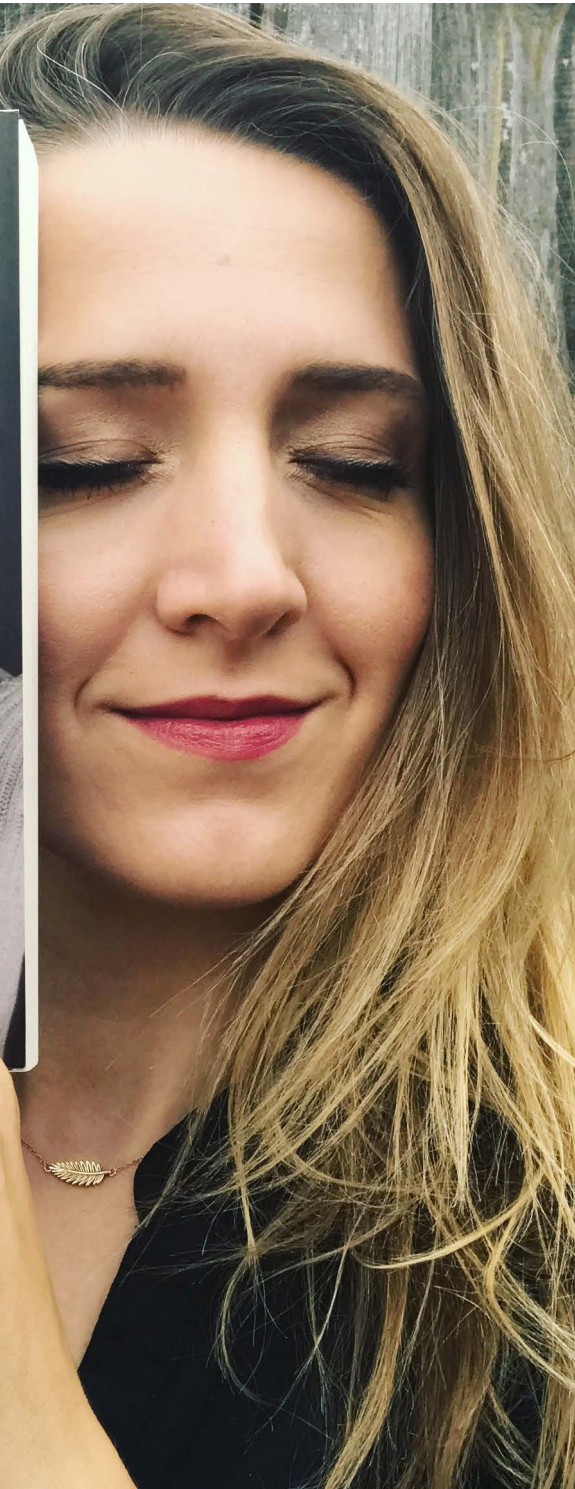
Wat doet iemand die een pleidooi tegen de luiheid heeft geschreven ter ontspanning? Ze geeft toe dat ze nooit op vakantie gaat en zichzelf niet vaak ontspanning gunt. “Mijn pleidooi

tegen de luiheid moet natuurlijk wel correct begrepen worden. Ik heb niets tegen ontspanning. Waar ik tegen ben, is verlummeling van de tijd. Iemand die zoals het personage van **Camus** heel zijn leven erwtjes van de ene pan naar de andere brengt, heen en terug: dat is zinloos. Je kan op datzelfde moment iets doen voor een ander. We kunnen ons niet terugtrekken van de mensheid; we hebben morele verantwoordelijkheden. Soms wil ik ook een vis zijn, maar ik heb nu eenmaal een brein. Dat is totaal iets anders dan dat ik tegen ontspanning

“

Soms wil ik ook een vis zijn, maar ik heb nu eenmaal een brein

zou zijn.” Toch is ze ook sceptisch over de hoeveelheid ontspanning die een mens nodig heeft. “Een boswandeling of een dagje uit is voor mij meer dan genoeg. Als je geen psychische of fysieke problemen hebt, hoeft je geen twee weken op Mallorca uit te rusten. Voor mij is dat horror.” Hoewel het van buitenaf soms lijkt alsof ze alles voor elkaar heeft, wil de zelfstandige filosoof nog niet op haar lauweren rusten. “Het voelt nog steeds alsof ik aan het begin van alles sta. Ik heb allesbehalve het gevoel dat ik al iets groots heb gedaan. Elke dag opnieuw als ik mijn laptop open doe, lijkt het nieuw. Het is ook niet omdat ik nu een boek heb geschreven, dat mensen mij gaan blijven lezen.”

Verscholen in een mengelmoes van stad en mens, zijn ze met vele: de gemeenschappen in Gent. Zonder versterkte begripsdefinities of hoogdravende identiteitsvragen wagen we hier een poging om hun een gezicht te geven.

FOTO EN TEKST DOOR LUNA NYS

Net zoals een aantal andere organisaties, werd vzw StudentEN-mobiliteit afgelopen zomer opgeslorpt door De Fietsambassade Gent. Naast de duizenden gele en grijze fietsen voor studenten, is er nu ook een divers aanbod aan fietsen voor verhuur aan particulieren. Dat alles vraagt uiteraard om een stevige coördinatie, en daar staat rasechte Gentenaar **Nico Vandeputte** voor in.

OP OF IN WELK GENTS GEBOUW ZOU MEN U EEN BALLADE MOGEN BRENGEN?

Onder de stadshal. Ieder jaar organiseren ze daar '123-piano' (waarbij er 6 piano's verspreid worden over Gent, *red.*). Zo'n piano is ideaal om het muzikaal op te fleuren. Verder vind ik het gewoonweg een prachtige locatie!

WELK LIED MAG ABSOLUUT NIET DOOR DE BOXEN GALTEN TIJDENS UW BEGRAFENIS?

Zo lang het maar niet melig is. Toestanden als **Piet Veerman**, dat hoeft allemaal niet. Misschien kunnen mijn vrienden die mij het best kennen een playlist samenstellen?

U BENT (OPNIEUW) JONG EN U WIL WAT: TOT WELKE SUBCULTUUR BEKEERT U/UW VROEGERE ZELF ZICH?

Ongetwijfeld het surfersmilieu! Een jaar geleden gingen we bijna elke dag surfen op reis. Mocht ik de tijd terug kunnen draaien, zou ik mij daar wel op toeleggen.

GUILTY PLEASURES BESTAAN NIET: WELKE IETWAT FOUTE SCHIJF DOET UW DANSBENEN TELKENS ONBESCHAAMD ALLE RICHTINGEN UITSLAAN?

'Can You Feel It' van de **Jackson Five**. Ken je dat? (*Zingt 'Can you feel it, can you feel it, can you feel it' met aangepaste jazz hands*)

MET WELKE HISTORISCHE FIGUUR ZOU U EEN ONENIGHTSTAND WEL ZIEN ZITTEN?

Jackie Bouvier, de echtgenote van president **John F. Kennedy**.

Dat was een zeer stijlvolle vrouw met enorm veel klasse. Echt het toonbeeld van een first lady.

TOT STOF ZIJT GIJ WEDERGEKEERD: WELKE KUNSTENAAR MAG UW REÏNCARNATIE ONDER HANDEN NEMEN?

De Gentse **Michaël Borremans**. Die heeft al enkele zeer mooie kunstwerken gemaakt die iedereen hier in Gent kan zien. Het beeld buiten aan de Krook heeft hij gemaakt, en ook het schilderij 'De Maagd' op de klokkenstoel naast de stadshal is van hem.

WELKE TAAL OF WELK DIALECT DOET STIEKEM UW (AL DAN NIET GESCHOREN) SNORHAREN TRILLEN VAN OPWINDING?

Ik hoor veel talen door de Erasmusstudenten die hier komen, en Italiaans springt er altijd uit! Ik vind dat een taal met enorm veel flair.

KIM JONG-UN EN TRUMP ZITTEN ROND EEN TAFEL: WELK BOEK DEELT U UIT / WELKE MUZIEK LEGT U OP / NAAR WELKE TENTOONSTELLING SLEURT U ZE MEE OM DE TWEE ONRUSTIGE ZIELEN MET ELKAAR TE VERZOENEN?

Ik zou ze met twee in een bakfiets zetten en die laten besturen door een student die rechtsreeks van een stevig nachtje Overpoort komt. Liefst ergens over een kasseiweg, zodat ze eindelijk eens goed wakker worden geschud.

KWESTIE VAN HET GAT IN ONZE CULTUUR TE DICTEN: WIE OF WAT WORDT SCHROMELIJK ONDERBELICHT?

Hier in Gent zijn er zo veel prachtige gebouwen! Voor mij is de stad Gent een bruisend museum op zichzelf waar iedere dag voor jong en oud iets valt te beleven.

WELK CITAAT ZOU UW AUTOBIOGRAFIE MOGEN INLEIDEN?

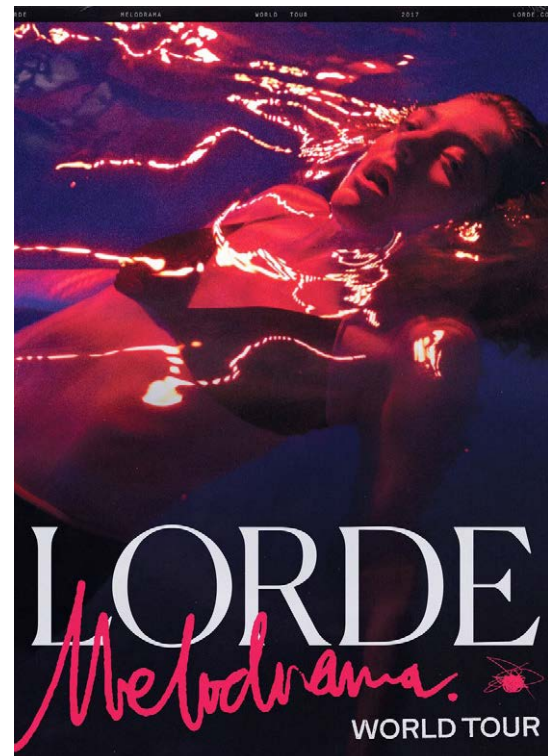
Het Latijnse spreekwoord 'Carpe Diem', omdat het leven te kort is om verzuurd te zijn en we van de kleine dingen moeten genieten.

CONCERT // PRAISE THE LORDE: MELODRAMA TOUR

DOOR TIMME CRAEYE

Naar aanleiding van haar dit jaar verschenen album 'Melodrama' zette Lorde de Lotto Arena op stelten. In een intieme sfeer en met de hulp van haar horde fans (lees: meisjes en homo's) die elke zin uit haar repertoire kenden, blies ze de nummers een tweede leven in. En die nummers waren de moeite waard: Ella koos voor een selectie van oudere favorieten zoals 'Team', 'Ribbs' en natuurlijk 'Royals', en haar beste gloednieuwe schijven (met uitzondering van het prachtige 'Writer in the Dark'). Het decor was minimaal ingericht, maar werkte. Met slechts een drietal neon setstukken wist Lorde de juiste, donkere sfeer op te wekken waarvoor ze bekend

staat; de rest van de arena vulde ze met haar prachtige stem. Ze zweefde in lange, zwarte en witte gewaden heen en weer tussen sterren, bomen en astronauten, steeds bijgestaan door twee danseressen. Ze leek zich helemaal thuis te voelen op het podium en voor het emotionele 'Liability' deed Lorde een (lange, lange) anekdote over hoe ze zich soms semi-depressief wil terugtrekken op feestjes. *Celebs, they're just like us.* Aan het einde van de anderhalf uur durende set was het publiek helemaal voldaan en kon iedereen terug naar huis keren met een gevuld hart. Klaar voor een volgende dag in hun leven, een leven in Lordes melodramatische wereld.

ALBUM // LIAM GALLAGHER - AS YOU WERE

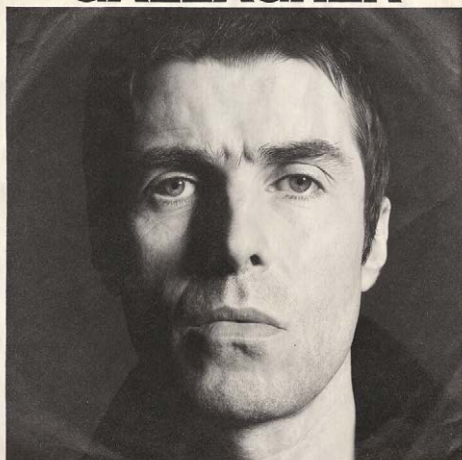
DOOR LOÏS SAVAT

Hoewel fans na acht jaar nog steeds niet over de breuk heen zijn, zijn de mannen van Oasis zelf nooit blijven stilzitten. Nu ook Beady Eye het leven gelaten heeft, leek het Liam Gallagher wel eens tijd

voor wat solowerk. Er werd met *beady eyes* naar de komst van de plaat gekeken, maar 'As You Were' scoort beter dan verwacht: het geheel vormt een schoon plaatje, wat ook duidelijk blijkt uit de records in de vinylverkoop. Bende hipsters en ouwe rakkers. Liams stem weet wederom te charmeren, en hoewel de geniale klank van Oasis niet overtroffen wordt, zijn er heel wat gelijkenissen terug te vinden. 'As You Were' opent met het stevige 'Wall Of Glass', dat zowat het grootste succes van het album moet zijn. Ook 'For What It's Worth' is zeker het luisteren waard: de tekst was er misschien niet gekomen zonder levenservaring, maar

verder katapulteert het nummer je zo weer naar 1995. De nummers 'Paper Crown' en 'Universal Gleam' zijn wat zachter, maar dat wordt gecompenseerd door wat meer leven in 'Greedy Soul', 'I Get By', 'Come Back To Me' en vooral 'You Better Run' en 'Doesn't Have To Be That Way'. 'Chinatown' en 'All My People / All Mankind' zijn de enige minder typische nummers van het album, maar zelfs hier is de Oasis feeling nooit ver weg. De andere nummers op het album zijn best oké, enkel 'When I'm In Need' lijkt in zowat elk opzicht overbodig. 'As You Were' brengt geen gigantisch vernieuwende muziek of teksten waar je nachten wakker van zal liggen, maar het is wel in orde. Wie kleine Gallagher in z'n eentje bezig wil zien, kan in maart in de AB terecht.

LIAM
GALLAGHER

AS YOU WERE

Uw koe, uw inschrijvingsgeld

GRATUITE SPOT JEGENS WEST-VLAMINGEN

Niettegenstaande het economische succes van de provincie, blijft West-Vlaanderen intellectueel onderontwikkeld. Recent onderzoek koppelde dit gegeven aan de hoeveelheid runderen in de provincie. De UGent lanceert daarom een initiatief dat het inschrijvingsgeld aan drie koeien gelijkgeschakelt.

“Kort gesteld is de welvarende West-Vlaamse boer te zeer verknocht aan zijn veestapel. Een koe verkopen is voor hem verarmen. Drie koeien in ruil voor een universitaire opleiding is veel tastbaarder”, stelt de persverantwoordelijke van de universiteit.

“Voor alle duidelijkheid gaat het slechts om een proefproject. In een later stadium breiden we het initiatief uit naar 'Oost-Vlaamse' gemeenten als Zulte, Kruishoutem, en Maldegem.” Die laatste zonder de deelgemeente Adegem, weliswaar.

Gedragspsychologen spreken alvast van een intelligente aanpak. “Het heeft geen zin om een rechtgeaarde West-Vlaamse pater familias frontaal aan te vallen. Die hangt vast aan grootvaders weg. Veel verstandiger is het om zoon- of dochterlief in te

wijden in de moderne markteconomie. Eens ze ontdekt hebben wat je allemaal met geld kunt kopen, is er geen weg meer terug.”

De onderzoeksgroep Ontwikkelingseconomie van de universiteit gaat akkoord. “Het is slim gezien om voor drie koeien inschrijvingsgeld te opteren. Het reële inschrijvingsgeld is immers veel minder waard dan drie koeien. Op die manier wordt

de universiteit 'gedwongen' om de boeren terug te betalen, maar uiteraard is dit een heel slinkse manier om de West-Vlaamse economie te monetariseren. Plots zijn die boeren de trotse bezitter van vierduizend euro contant, die ze moeten spenderen aan

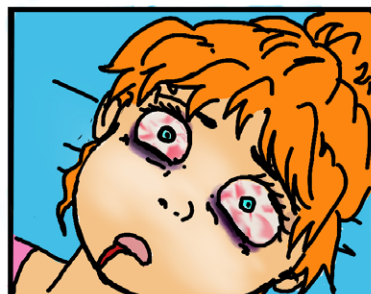
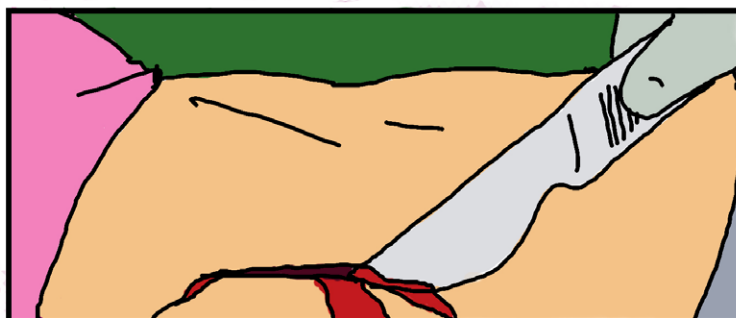
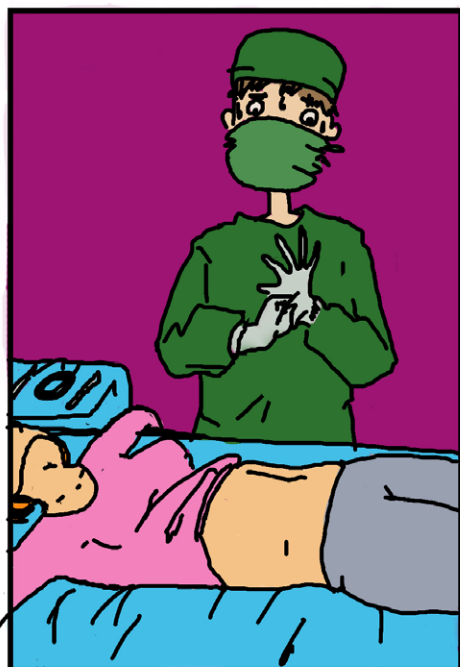

de import van luxeproducten van veraf. Vier koeien was dan weer te veel geweest, want met de hoeveelheid bankbiljetten die ze daarvoor hadden gekregen, was de verleiding te groot geweest om die papierstapel gewoon op te branden in de winter.” Folkloristische verenigingen zien in het initiatief een hernieuwde kans om oude tradities voor toekomstige generaties te

bewaren. “De beschaving loert al te lang met een vijandige blik naar West-Vlaanderen. We mogen onze waarden niet aan hen opdringen, maar moeten hen op hun eigen terrein ontmoeten.”

Lander, uit de kluiten gewassen West-Vlaamse boerenzoon, knikt instemmend. “Mijn familie levert al tien generaties lang op ieder paasfeest drie koebeesten aan de abt van de Sint-Pietersabdij in Gent. Ik ben heel blij dat we die traditie nu opnieuw onbelemmerd mogen verderzetten.” (Eigen vertaling.) Arno, nog meer uit de kluiten gewassen boerenzoon, is minder enthousiast. “Ze hebben het op onze gezonde boerenkost gemunt. Wat moet ik kopen met geld? Ze willen mij vegetarische salades doen eten terwijl ze zelf de lekkere koteletten van ons

Bella naar binnen smikkelen.” (Dank aan onze redactietolk, wiens jarenlange undercover ervaring in West-Vlaanderen toch niet vergeefs bleek.)

Wordt vervolgd. Keispannend.

Studentenvertegenwoordiging, iets voor jou?

VORMINGSDAG

#IKWORDSTUVER

WANNEER

15 november - 9u-17u

WAAR

De Thermanal

PROGRAMMA

Verskillende workshops

Fysieke energizer

Quiz

www.gentsestudentenraad.be/vormingsdag